

Põhja-Aasia-Vaikse ookeani Divisjon

Põhja-Aasia-Vaikse ookeani Divisjoni kuuluvad Hiina, Jaapan, Mongoolia, Põhja-Korea, Lõuna-Korea ja Taivan. Rahvaarvult on see maailma suurim divisjon 1,5 miljardi elanikuga, kuid siin on vähem kui pool miljonit adventisti. Sellel territooriumil tuleb ühe adventisti kohta rohkem kui 3 200 mitteadventisti.

Sellel kvartalil on meie tähelepanu keskmes Mongoolia ja Jaapan. Need kaks riiki on tohutult erinevad nii kultuurilt, ajaloolt kui ka koguduse töö aruannetelt.

Mongoolia

Mongoolia asub sisemaal Hiina ja Venemaa vahel. Lõunapoolne kolmandik on Gobi kõrb ning enamused ülejäänust moodustavad mäed ja rohumaad, mis on koduks rändavatele karjakasvatajatele ja nende lammastele, kitsedele ja hobustele.

Mongolid on traditsiooniliselt rändavad, enamasti karjakasvatajad, kes elavad *ger*'ides, ümmargustes lahtivõetavates majades, mis on tehtud vildist ja/või puitsõrestikule tõmmatud loomanahkadest.

Sajandeid tagasi võtsid mongolid vastu tiibeti budismi ning selle traditsioonid juurdusid. Kui Monooliga kommunistliku võimu alla sai, elasid umbes 110 000 budisti munk 700 kloostris. Tuhanded mungad saadeti Siberisse või hukati ning kloostrid suleti. Peale kommunismi kokkuvarisemist on budism teinud tugeva tagasituleku.

Esimesed adventimisjonärid Brad ja Cathie Jolly saabusid Mongooliasse 1991. aastal. Aasta hiljem ühines nendega Joanne Park. Need noored inimesed olid tõelised misjonipioneerid, kes trotsisid raskusi ja kaost, et viia evangeelium Kristusest Mongoolia elanikele. Nende töö tagajärjel ristiti esimesed pöördunud 1993. aastal. Sellest ajast alates on kogudus pidevalt kasvanud ning praeguseks on liikmeid rohkem kui 200.

Mongoolia koguduse tungivaim vajadus on haritud juhtide järgi. Emigrantidest abielupaar Dale ja Cheryl Tunnell juhivad Mongoolia koguduse tööd. Neid abistavad üks noor Mongoolia pastor, kaks koolitatud piiblitöölisi ja mõned vabatahtlikud lühiajalise lepinguga misjonärid, kes said koolitust Filipiinidel "1000 Missionary Movements" liikumisel. Koguduse jaoks oleks vaja juhtideks hästikoolitatud mongoleid.

Kogudusse kuulub nüüdseks 11 usklike gruppi üle terve riigi, kaasa arvatud neli pealinnas Ulan-Batoris. Lugu kasvavast tööst Mongoolias on lugu imest ime otsa. Kuid tungiv vajadus on jumalateenistusteks sobivate kohtade järgi, sest valitsus on kehtestanud koguduse registreerimiseks sellise nõude, et kogudus peab kokku saama religiooses hoones, mitte lihtsalt kellegi kodus.

Mongoolia elanikud on kristlusele avatud. Igal pool, kuhu evangeeliumikuulutus on jõudnud, on inimesed innukalt valmis kuulama ja õppima Jeesusest. Kui linnades ja külates toimuvad evangeelsed koosolekud, tulevad igal õhtul kohale sajad kuulajad.

Kogudus koosneb entusiastlikest usklikest, kes on valmis usinalt Kristuse jaoks tööd tegema. Neil oleks vaja koolitust, kuidas jagada evangeeliumi teistele ning samuti oleks vaja sobivaid töövahendeid.

Jaapan

Jaapan on tihedalt asustatud saarte grupp Hiinast ja Koreast idas.

Kuigi paljud jaapanlased tunnistavad end järgivat budismi või sintoismi, on Jaapan põhiliselt siiski ilmalik ühiskond. Enamiku jaapanlaste jaoks piirneb nende religioosne pühendumine templikülastuse, annetuse ja palvega heaolu pärast uue aasta puhul. Enamus jaapanlasi ei usu isikulist Jumalat nagu kristlased.

Adventmisjonärid tulid Jaapanisse üle saja aasta tagasi. Nad leidsid inimesi, kes olid valmis kuulama ning kogudus kasvas kiiresti. Kuid aastatel 1937-1943 likvideeris valitsus koguduse, koguduse juhid vangistati ning koguduse vara konfiskeeriti ja müüdi maha.

Peale sõda lubati kogudusel jälle tegutseda. Huvi kristluse vastu oli suur ning tuhanded ristiti.

Aga kui Jaapani majadus edenes, vähenes huvi kristluse vastu. Praegu, kahaneva sündimuse ja üleüldise religiooni madalseisu ajal püüab kogudus oma liikmeskonda säilitada. Kogudus on rõõmus, kui suudab aastas käputäie uusi usklikke ristida.

Siiski on Saniku kool Hiroshimas särav punkt evangeelsel maastikul. Umbes 40 % õpilastest tulevad mitteadventistide kodudest ning igal aastal ristitakse 40-50 õpilast. Kuigi mitte kõik õpilased ei pühenda end kooli ajal Kristusele, teavad juhid, et need õpilased kannavad positiivset kristlikku kogemust koolist endaga kaasas kogu elu.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest aitab muretseda sellele koolile arvutivarustust.

Järgnevad projektid

Kolmandas kvartalis on sihtpunktiks Lõuna-Aasia-Vaikse ookeani divisjon. Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektis on evangeelne keskus Myanmaris (Birmas); meditsiinilised kliinikud ja kirikud uute gruppide jaoks Kalmantanis Indoneesias; ja meditsiiniline varustus moodsa kliiniku/haigla jaoks Manados Indoneesias.

2002. aasta neljas kvartal on Aafrika-India ookeani divisjoni päralt. Tähelepanu keskmes on Guinea, Ruanda, Madagaskar ja Seišellid.

Jumala tules

Bold Batsukh

Soov praktiseerida inglise keelt juhtis noormehe uue elu juurde.

Bold peitis pea käte vahele. *“Mida ma olen Buddha pahandamiseks teinud, et ta mind nüüd vastu ei võta,”* imestas ta.

Pärast isa surma, kui Bold oli neljateistkümneaastane, otsis tema ema abi budistist mungalt. Ühel päeval läks ta koos emaga munga juurde. Boldile avaldas sügavat muljet rahu, mis seda vana alandlikku meest ümbritses. Kuigi paljud inimesed ootasid temaga kokkusaamist, pööras munk igauhele oma jäägitu tähalepanu. Kui oli nende kord, siis munk laulis Boldi ja ta ema eest ühe palve. Siis pakkus ta Boldile tema kroonilise kõha vastu taimseid ravimeid.

“Ma soovin olla selle munga moodi,” ütles Bold oma emal koduteel.

Kui Boldi ema uuesti munga juures käis, korraldas ta nii, et ta poeg sai budismi aluseid õppima. Bold õppis usinalt ning peagi oli ta võimeline mõningaid budistide palveid lugema. Ta ei saanud sõnadest aru, kuid ta uskus, et need on pühad palved ning annavad jõudu nende kordajatele.

Bold õppis munga juures kaks aastat. Selleks ajaks taasavati kommunismi-järgses Mongoolias juba budistide kloostrid. Boldi õpetaja soovitas tal astuda ühte kloostrisse edasiste teadmiste saamiseks. Munk ajas Boldi pea paljaks ning riietas ta munga oranži rüüsse. Siis käisid nad kahekesi mitmetes kloostrites Boldi jaoks sobivat otsimas. Kuid üheski kloostris polnud tema jaoks ruumi. Sügavalt pettununa pöördus Bold tagasi koju.

“Ma soovin inimestele head teha,” mõtles Bold. *“Miks Buddha laseb mulle niimoodi juhtuda?”*

Bold mõistis, et budistliku kontseptsiooni järgi on kõigi elukäik ettemääratud ning ustava budisti kohus on seda plaani järgida. *“Aga missugune see plaan on?”* mõtles Bold ikka ja jälle.

Kuna tema õpetaja oli teiste noorte poiste õpetamisega hõivatud ning tal oli Boldi jaoks vähe aega, käis Bold tema juures ikka harvem ja harvem. Ta hakkas rohkem omaealistega sõbrustama.

Vale seltskond

Mõned Boldi uutest sõpradest püüdsid teda mungaks saamisest kõrvale kallutada. *“See pole elu sinusuguse jaoks,”* keelitasid nad. Vähehaaval pöördus Bold oma religioosest elust eemale.

Ühel päeval nägi Bold ühe poisid käes rahapakki. *“Kust sa kõik selle raha said?”* küsis Bold imestunult. Kuid oma südames ta teadis. Poisid olid talle rääkinud, et nad röövivad rikkaid, et aidata vaeseid – nad ise olidki vaesed. Nad kutsusid teda kaasa lööma.

Bold kahtles. See oleks tema põhimõtte vastu aidata teisi inimesi. Kuid siis sai ta aru, et lisaraha aitaks tema emal peret ülal pidada. Ta ühines poistega ning peagi varastas ta poodidest asju ja müüs need turul maha.

Ükskord oleks poisid peaaegu kätte saadud. Peale seda otsustas Bold varastamise lõpetada. Kool oli varsti algamas ja Bold tahtis oma haridustee lõpetada. Ta leidis osalise tööajaga koha ning lõpetas läbikäimise ebaausate sõpradega.

Siis ühel päeval astus Boldi töö juurde politsei ja palus Boldil kaasa tulla. Bold pani harja käest ning järgnes politseile jaoskonda, kus ta nägi ühte oma endistest sõpradest.

Politsei viis Boldi teise ruumi ning hakkas esitama küsimusi mõnede äride röövimiste kohta. Bold arvas, et tema endine sõber on ametnikele kõik ära rääkinud, niisiis tunnistas ta, et oli nende poistega suhelnud, kuid selgitas, et ta jättis selle kamba juba mitu kuud tagasi maha ning nüüd käib

ta samaaegselt koolis ja tööl. Lõpuks vabastas politsei väriseva poisi. Bold oli oma õppetunni saanud. Ta otsustas probleemidest eemale hoida.

Uued sõbrad, uus elu

Peale keskkooli pani Bold end kirja inglise keele intensiivkursustele. Ta sai üsna kiiresti aru, et ta vajab praktikat. Seega oli Bold huvitatud, kui ta õde tutvustas teda oma inglise keelt kõnelevatele sõpradele. Tema õe sõbrad olid kristlased ning Bold ei tahtnud nende usuga mingit tegemist teha, kuid ta lootis, et need kristlased aitavad tal inglise keelt praktiseerida.

Boldi õde kutsus teda osalema mingitel religioossetel koosolekutel ning Bold oli nõus, ainult sellepärast, et ta tahtis praktiseerida inglise keelt. Aga talle meeldisid koosolekud niivõrd, et ta unustas sootuks inglise keele. Boldile meeldis eriti piibliuurimine, kuid ta ei öelnud seda kellelegi. Peagi oli kristlaste sõprus Boldi võitnud ning isegi kui tema õde enam koosolekutel ei käinud, käis Bold edasi.

Bold hakkas esitama küsimusi elu ja surma kohta. Mõne nädala pärast käis ta juba iga päev kristlastega Piiblit uurimas. Nad soovisid lugeda Vana Testamenti, kuid ainus saadaolev oli vene keeles. Bold valdas vene keelt ja oli vabatahtlikult nõus lugema ja tõlkima uurimisgrupi jaoks vajaminevaid tekste. Üsna varsti oli ta hingamispäevakooli õpetaja. Ta sai aru, et õpetamine meeldib talle, eriti Piibli õpetamine. Südames tundis ta kasvavat soovi teenida teisi, rääkida teistele Jumala armastusest, millest ta ise just teda sai. Mõne kuu pärast Bold ristiti.

Bold soovis Jumala jaoks rohkem teha ning ta leidis ikka rohkem ja rohkem võimalusi teenimiseks.

Ühel päeval peatus rong, millega Bold sõitis, Darhani linnas. Kui ta vaatas linnale, tundis Bold koormat seal elavate inimeste pärast. Kui ta sai teada, et selles linnas pole ühtegi adventisti, teadis ta, et Jumal kutsus teda Darhani kogudust rajama. 1999. aastal saabusid Bold ja tema naine Darhani. Nad ei tundnud kedagi. Bold pakkus end ülikooli inglise keelt õpetama ning varsti kutsus ta oma õpilasi enda juurde Piiblit uurima. Nad tulid ja peagi kutsusid nad ka oma sõpru kaasa. Kaks lihtliikmest misjonäri sõitis abielupaarile appi ning vähem kui kahe aastaga oli grupp kasvanud 40-liikmeliseks. Praeguseks on Darhanis umbes 50 ristitud liiget.

Üleskutse misjonitööle

Bold ja tema naine on erutatud unikaalsetest väljakutsetest Mongoolia töös.

“Mongoolia koguduses on kõik uus,” selgitab Bold. “Peaaegu ükski kirikusse tulijatest ei tea Piiblist mitte midagi. Me peame neile õpetama kõike – kuidas laulda, kuidas uurida, kuidas palvetada, kuidas grupi tööd juhtida. Isegi koguduse juhid on ainult mõned aastad adventistid olnud. Kuid ka see võib õnnistus olla. Ma õpin nii palju! Jumalale ligemale saamine on suurim õnnistus!”

“Kui ma olin Ulan-Batoris, riigi pealinnas, oli mul liikmete ja teiste misjonäride toetus. Ma sain nendega rääkida ja neilt nõu küsida. Darhanis olen ma üks; mul ja mu naisel pole kellegi poole pöörduda, peale Jumala. Ja see on hea.”

“Kogudus Mongoolias kasvab kiiresti. Kui minust sai adventist, olid ainsad adventistid pealinnas. Nüüd on usklike grupid paljudes linnades, isegi külades üle kogu riigi. See on imeline. Me tahame säilitada seda tuld usust rääkimisel.”

***Bold Batsukh ja tema naine Otgoh rajavad kogudust Darhanis.
Bold on esimene mongol, kes on ordineeritud jutlustajaks.***

Mees, kes osutas jumalikku armastust

Hishigbayar

Noormees, kes tundis tungivat vajadust aidata teisi, leidis abi ka endale.

Hishig on missioonitundega noor mees. Ta elab Ulan-Batoris, Mongoolia pealinnas. Sõjaväes töötamise ajal nägi ta vaesemate inimeste lootusetuid elamistingimusi. Tema süda valutas, et teha midagi nende aitamiseks.

Hishig tuli ära oma töökohalt sõjaväes ning hakkas turul müüma, et koguda abivajajatele raha. Ta märkas, et organisatsioonid aitasid orbe ja kodutuid lapsi linnas, kuid mitte keegi ei aidanud perekondi, kellel ei olnud süüa ega kodu. Ta suunas oma energia nende abistamisele.

Ühel kuuelapselisel perekonnal ei olnud kodu. Nad elasid maa all linna kanalisatsiooni-süsteemis, mis pakkus neile minimaalset kaitset talvekülmade eest. Nad korjasid prügi ja müüsid seda, et elus püsida. Kui nad leidsid toitu, siis nad sõid seda; kui nad leidsid pudeleid või metalli, siis müüsid nad need, et saada raha toidu ja alkoholi ostmiseks, et unustada oma mured. Purjus olles peksid vanemad sageli oma lapsi. Hishig hakkas nendega töötama, kindlustades neid toidu ja riietega. Aegmööda hakkas perekond lootma, et nende elu saab joonde.

Jumala juhtimist järgides

Hishig uskus Jumalat ning järgis Piibli õpetusi. Ta oli käinud paljudes kristlikes kirikutes, kuid ta ei teadnud, milline neist tõde õpetas. Niisiis jätkas ta palvetamist ja Piibli lugemist, et saada juhiseid oma elu jaoks.

Ta teadis, et Jumal oli kutsunud teda teisi aitama ning ta tahtis teha rohkem kui oma vähese ajaga jõudis. Ta töötas turuplatsil ikka vähem ja vähem, et saaks kasutada enam aega rohkemate inimeste aitamiseks. Tema sõbrad arvasid, et ta on hull, et püüab vaeseid aidata, kuid ta ei teinud nende pilgetest välja. Lõpuks võttis ta end töölt lahti ja hakkas toetuma vaeste aitamisest fondide abile. Saadud raha eest ostis ta leiba ning ravimeid, et nende vigastusi ja haigusi ravida. Ta õpetas neid, kuidas elada tervislikumalt, kuidas suhelda üksteisega ja lastega, et moodustada tugevaid perekondi. Varsti hakkas ta neile ka Jumalast rääkima.

Hishig rentis *ger*'i, traditsioonilise mongoolia vildist või loomanahkadest ümmarguse maja. Siia majutas ta palju kodutuid lapsi. Peagi muretses ta lisaks ühe *ger*'i ja kaks puitehitist. Igas hoone toas elas üks perekond.

Hishig korraldas oma hoolealustele regulaarseid vaimulikke koosolekuid. Lühikese aja jooksul käis tema koosolekutel rohkem kui 30 inimest. Osad neist olid kodutud, kelle eest ta hoolitses, osad teised inimesed ümbruskonnast, kes tundsid vajadust Jumala järele. Ta nimetas kiriku Imelise Armu Kirikuks ("The Amazing Grace Church") ning peagi hakati teda selle järgi kutsuma Imelise Armu Kiriku meheks.

Aga Hishig, kes ei ole koolitatud pastor, tundis oma puudujääke teadmistes Jumalast, kuid inimesed tema väikeses koguduses olid vaimulikult nii näljas, et tal tuli jätkata nende õpetamist.

Segadusse ajav silt

Ühel päeval bussiga Ulan-Batori peatänaval sõites nägi Hishig ühel hoonel uut silti. Seal oli kirjas "Seitsmenda Päeva Adventistide kirik". Hishig ei olnud kunagi varem seitsmendast päevast kuulnud. Kõigis tema külastatud kirikutes olid koosolekud pühapäeviti. Kuid ta ei suutnud unustada seda silti.

Ühel päeval peatus ta hoone juures, kavatsedes rääkida pastoriga ja uurida välja, mida see “seitsmes päev” tähendab. Uksed olid lukus ja tema koputustele ei vastanud keegi, kuid ta nägi väiksemat silti ukse kõrval, kus olid kirjas jumalateenistuste ajad. “*Ma tulen tagasi ja uurin välja, mida see ‘seitsmes päev’ tähendab,*” mõtles ta. Laupäeval tuli Hishig tagasi ning teda tervitati soojalt koguduse koosolekul. Peale jumalteenistust leidis ta pastori.

“Ma nägin teie silti väljas ja mõtlesin, mida see tähendab,” alustas Hishig. Pastor selgitas talle seitsmenda päeva hingamispäeva ning näitas talle tekste Piiblist, mis käsivad Jumala järgijatel seitsmendat päeva pühaks pidada.

Pastori seletus oli Hishigi meelest mõistlik. Ta uskus, et Piibel on ainuke autoriteetne allikas. Hishigi puudutas sel päeval õpitud uus tõde sügavalt ning ta lahkus sealt kindla otsusega pidada hingamispäeva.

Hishig hakkas regulaarselt hingamispäeviti jumalateenistustel käima. Ühel päeval rääkis ta pastoriga väiksest grupist, kes käis koos *ger*’is. “Ma ei ole pastor,” ütles Hishig, “ega tea midagi inimeste õpetamisest. Kas sa ei tuleks neid inimesi õpetama?” Pastor oli rõõmuga nõus tulema.

Väike usklike grupp tervitas adventpastorit rõõmsalt ning nad avasid oma südamed tema õpetatavatele tõdedele. Peaaegu kõik neist olid nõus hingamispäeva pärastlõunati koos käima.

Kasvav kogudus

Väike grupp kasvab jätkuvalt ning praeguseks on seal umbes 50 täiskasvanut ja last. Peaaegu kõik täiskasvanud soovivad uurida Piiblit ning järgida Jeesust ristimises. Neil on palju küsimusi Piibli õpetuste kohta ja kui nad saavad Piibli selgitusest aru, võtavad nad selle vastu kogu südamega. Praeguseks on ristitud 33 täiskasvanut, kaasaarvatud Hishig ja see perekond, kes kunagi elas kanalisatsioonis.

Hishig tuletab pidevalt oma kogudusele meelde, et neile osutatav abi ei sõltu nende kirikus käimisest või usust Jumalasse. Kuid inimesed jätkavad jumalateenistustel käimist. Nad on vaimulikult näljased; nad igatsevad tihedamat suhet Kristusega isegi rohkem kui füüsilist toidust.

Hishig on tänulik, et Jumal on austanud teda kutsega aidata vaeseid ja puudustkannatavaid. Tema töö on kasvanud inimeste füüsiliste vajaduste rahuldamisest nende hingede toitmiseni.

Hishig leiab Jumala teenimisest suurt rõõmu ning ta loodab, et Jumal kasutab teda ka edaspidi. Ta sooviks õppida pastoriks, et ta suudaks õpetada inimestele Jumala armastuse teid. Tema väike kogudus on nüüdseks *ger*’ist välja kasvanud ja nüüd saavad nad kokku üüritud hoones. Hishig loodab oma kasvavale kogudusele kiriku ehitada, kuid tal ei oleks selleks vahendeid. Koguduse liikmed on vaesed; neil pole isegi mõnda penni, et sõita bussiga linna teise otsa jumalateenistustele.

Üleskutse

Mongoolia elanikud on vaimulikult näljased ning Jumala töö kasvab kiiresti. Osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda hooneid uutele kogudustele. Selle kvartali jooksul mõtle palvemeeles, mida soovib Jumal, et sa Mongoolia usklike heaks teeksid.

Hishigbayar jätkab vaeste ja kodutute füüsiliste ja vaimulike vajaduste rahuldamist Ulan-Batoris.

Vastates Jumala kutsele

Dale Tunnell Jr. ja Byra Gendendesh

Mida ütleks ta oma uskmatule isale? Isegi ta ise ei saanud aru, miks asjad nii halvasti olid läinud.

Kuueteistkümneaastane tüdruk Byra vaatas äraootavalt isale otsa. Ta tundis, et isal on talle midagi tähtsat öelda.

“Siin Gobi-Altai ei ole sul tulevikku,” ütles isa. “Sa peaksid minema oma onu juurde Ulan-Batorisse. Mine seal kooli, leia endale töö ja raja endale särav tulevik.”

Byra oli terve oma elu olnud siin linnas Gobi kõrbe keskel. Ta vihkas mõtet jätta maha kõik, keda ta tundis, kõik, mis oli tema jaoks kodune. Kuid tema isal oli õigus. Siin Gobi-Altai ei olnud tema jaoks midagi, ei mingit reaalselt võimalust edendada enda või oma perekonna elu. Ulan-Batorisse minek hirmutas teda. Ta surus hirmu alla ning oli nõus proovima. Ta otsustas oma perekonda mitte alt vedada.

Uus elu

Byra jõudis Ulan-Batorisse ja kohtus oma onuga. Ta pani end kooli kirja ja leidis tööd kohalikus haiglas. Ta töötas ka kaks tundi päevas oma onu eest majutuse alal.

Byra elu oli kiire, kuid tal oli aega leida uusi sõpru. Mõned neist olid kristlased, kes kuulusid väikesesse protestantlikku gruppi, keda nimetati adventistideks. Nad kutsusid teda oma koosolekutele. Ta hakkas nende jumalateenistustel käima ning leidis, et see täitis vaimuliku tühiku tema elus. Noor misjonäridest abielupaar nägi Byra huvi vaimulike asjade vastu ja pakkus talle võimalust koos Piiblit uurida. Byra oli rõõmus ja juba varsti rääkis ta teistele, mida ta misjonäridelt oli õppinud.

Ühel päeval sai Byra onu teada, et ta käib kristlikel koosolekutel. Onu oli ajalehest lugenud, et kristlus on imelik ja ohtlik religioon ning ta oli Byra pärast mures. Ta palus Byral kristlastega suhtlemine lõpetada. Byra oli vastumeelselt nõus.

Kuid Byra oli viivuks Jumalat näinud ning ei suutnud Tema armastust oma meeltest välja tõrjuda. Ta läks jälle kristlikele koosolekutele. “Mida ma peaksin tegema?” mõtles ta. Ta oli lubanud oma onule, et ei lähe enam koosolekutele, kuid ta tundis Jumala kutset. Kui ta valiks Jumala, tuleks tal onu majast lahkuda ja arvatavasti minna tagasi oma maakoju pettunud vanemate juurde.

Byra teadis, mida tal teha tuleb. Järgmisel päeval rääkis ta misjonäridele, et soovib järgida Jumalat, isegi kui see tähendaks elukoha kaotamist onu juures. Misjonärid korraldasid talle elamise mõnede kristlastest tudengite juures. Varsti võttis Byra aktiivselt osa noore Ulan-Batori koguduse juhtimisest.

Isa külaskäik

Mõni aeg hiljem tuli Byrale isa külla. Ta oli kaasa võtnud mõningaid kaupu, mida lootis kasuga maha müüa. Kuid kohe algusest peale vedas tema jaoks kõik viltu. Kõigepealt ei saanud ta kaubast lahti, seejärel varastati tema raha.

Byra püüdis isale oma usust rääkida ja teda julgustada, kuid isa ei olnud usust üldsegi huvitatud. Isa läks küll Byraga kirikusse kaasa, et näha, millise religiooniga tütar seotud on, kuid rohkem ei tahtnud ta Jumalast midagi kuulda.

Õhtul enne isa kojusõitu vestlesid isa ja tütar hilise ööni. Isa rääkis Byrale, kui uhke ta oli, et tütar nii lühikese ajaga nii palju edasi on jõudnud. Nad rääkisid oma perekonnast, Jumalast ja

sellest, miks peaks kristlaseks saama. Aga kui isa küsis, miks armastav Jumal lubab nii paljusid halbu asju juhtuda, ei olnud Byral vastust. Lõpuks ütles ta isale: “Jumalal on sinu elu jaoks oma plaan, isa, muidu saatan sind ei ründaks! Ära kaota usku!”

Byra isa läks tagasi koju. Mõned nädalad hiljem palus pastor kutsuda Byral oma isa tagasi Ulan-Batorisse, et osaleda kursustel, kus õpetatakse piiblitundi pidama. Pastor lootis, et see kutse julgustab Byra isa temaga Piiblit uurima.

Byra suureks rõõmuks tema isa tuligi. Ta istus noorte hulgas ja kuulas vaikselt. Kuid seminari lõppedes küsis ta sügavaid vaimulikke küsimusi. Enne kui isa koju tagasi pöördus, andis pastor talle kümme Uut Testamenti ja muid vaimulikke raamatuid. Ta soovitas mehel kutsuda oma naabreid endaga Piiblit uurima nign rohkem kristlusest teada saama.

Hämmastav muutus

Paari nädala pärast sai Byra isalt kirja. Isa oli moodustanud kristliku uurimisgrupi ning inimesed uurisid koos temaga Piiblit. Levis kuuldu, et tal on Piibleid ja inimesed hakkasid neid küsima. Isa jutustas ka sellest, kuidas kohaliku kooli õpetaja sai teada tema piibliuurimistest ja hoiatas oma õpilasi, et nad hoiaksid temast eemale, et mitte nakatuda neist õpetustest. Aga lapsed tahtsid teada, missugused halvad raamatud sellel mehel on ning tulid ikkagi tema juurde. Byra isa tutvustas neile Piiblit ja lubas lastel oma kodus Piiblit lugeda.

Byra isa kirjutas ka koguduse pastorile, jutustades oma piibliuurimistest ning tuletades meelde pastori lubadust kutsuda teda seminarile, kus õpetatakse evangeeliumi viimist budistidele. Ta tahtis tulla, kuid ta polnud veel ristitud ning pastor ei teadnud, kas tema osalemine oleks mõistlik. Kuid Byra isa oli otsustanud kindlalt tulla.

Mees saabus pealinna, valmis seminaril osalema. Ta rääkis üllatunud pastorile, kuidas ta oli reisinud neli päeva lihavecokiga. Väljas oli talv, külma oli 30-40 alla nulli.

Byra isa palus pastorilt ristimist ning peale küsimusi tema tõekspidamiste kohta, oli pastor nõus. Nad korraldasid nii, et ristimine toimus seminari ajal.

Veebruaris tuligi Byra isa seminarile, kaasas viis meest, kellega koos ta oli Piiblit uurinud. Oma piibliõpilaste ja pisarais tütre juuresolekul sai Byra isa ristitud.

Ta pöördus koju tagasi veelgi innukamalt. Tema kodune grupp kasvab järjest. Praegu käivad Byra isaga koos jumalateenistustel ja piibliuurimistel 15-20 inimest. Paljud sooviksid veel tulla, kuid nad häbenevad, et neid nähakse kristlastega koos. Nad tulevad siis, kui nad kristlust rohkem mõistavad.

Byra isal paluti alustada ka teise piibliuurimisgrupiga regiooni pealinnas, kus ole ühtki teist kristlaste kogudust. Byra loodab kunagi tagasi kodulinna pöörduda, et aidata isal kogudust rajada. Mõned kuud tagasi pidas kogudus Gobi-Altai evangeelseid koosolekuid ning 10 inimest ühines ristimisklassiga.

Mongoolia kogudus on väike, kuid kasvab kiiresti. Usklike grupid kasvavad välja kodudest ja üüritud ruumidest, kus nad Jumalat teenivad. Neil oleks vaja sobivaid ruume jumalateenistusteks, kuhu nad saaksid kutsuda ka oma sõpru ja perekondi Jumalat tundma õppima. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab muretseda jumalateenimise kohti sellele noorele kogudusele.

*Dale Tunnell Jr. on Mongoolia misjonipõllu esimees.
Byra Gendendesh on piiblitööline Mongoolias.*

Rõõmus avastus

Zorigt ja Umbra

Laps tutvustab oma perekonnale Kristust.

Zorigt kiirustas töölt koju. Tal oli just nii palju aega, et süüa kiire lõuna ning jõuda tagasi poliitilise partei peakorterisse koosolekule. Kui ta ukse avas, oli ta üllatunud, leides korteri tühja ja vaiksena. “*Kus kõik on?*” imestas ta. Tal ei olnud aega kedagi otsida. Ta haaras kiiruga veidi süüa ja ruttas tagasi tööle.

Zorigt oli nii hõivatud lähenevate valimistega Mongoolias, et ta ei olnud märganudki, et tema naine Umbra ja kaks tütart Anun ja Ananda olid tihti laupäeviti ära. Aga siis, kui pärast valimisi oli kiire aeg möödas, päris ta neilt aru.

Kus te olite?

“Ma olen mitmel laupäeval koju tulles leidnud kodu tühja olevat,” rääkis ta oma naisele. “Kus sina ja tüdrukud olnud olete?”

Umbra kõhkles, ta polnud kindel, mida oma mehele öelda. “Meie – tüdrukud ja mina – oleme käinud religioossetel koosolekutel,” alustas ta. “Ühel päeval tuli Ananda väljast mängimast ja ütles, et kaks tüdrukut, Jolly ja Orna, kellega nad mängisid, kutsusid oma mängukaaslasi koos emadega enda koju emadepäeva tähistama. Ananda ja mina läksime ning meil oli väga tore. Kaks noort naist olid nii rõõmsad, nii meeldivad, et ma tahtsin neist rohkem teada saada. Ja kui nad kutsusid meid tagasi laupäeva hommikul, et Jumalat tundma õppida, otsustasin ma minna. Tüdrukud ja mina oleme sellest ajast peale seal käinud.” Ta jäi vait, oodates mehe reaktsiooni. Tundus, et mees polnudki pahane. Naine jätkas.

“Koosolekutel käimine on aidanud mul mõista, kui paljust ma olen ilma jäänud Jumalat mitte tundes. Bold, üks noormees, kes ülikoolis õpetab, juhib meie gruppi. Ma olen temaga mitu korda rääkinud ja temalt palju küsimusi küsinud. Kui me koos Piiblit uurisime, hakkasin ma mõistma elu mõtet, Jumalat ja seda, kuidas Jumal meid aitab. Ma olin hämmastunud, et Jumal soovib olla minu isa.”

Umbra takerdus veidi, kui ta jätkas. “Sa tead, et ma olin lapsendatud. Ma ei tundud oma isa ega isa armastust. Aga kui ma sain teada, et Jumal on minu isa, tundsin ma varem kogematut armastust. Ma olen õppinud, et ma võin Jumalale rääkida kõigist oma probleemidest ja rõõmudest, just nagu räägiksin oma maise isaga. Ma olen nii rõõmus teades, et mul on Isa, kes mind armastab!” Umbra silmad olid pisaratest märjad.

Zorigt kuulas aupaklikult oma naist. Ta teadis, et ta on tark naine ega tee järelemõtlematuid otsuseid, mis ohustaksid nende perekonna õnne või healu. Nad olid alati koos tegutsenud, et kindlustada oma 9- ja 11-aastasele tütrele mugavat ja turvalist kodu. Kui tüdrukud olid väiksed, oli Umbra läinud tagasi ülikooli kraadi taotlema. Nii oli Zorigt vabatahtlikult hoolitsenud naise õpingute ajal laste eest. Kuid see idee religioonist oli tema jaoks täiesti uudne.

Jumala teel käies

“Milleks meil on vaja mingit religiooni?” küsis Zorigt oma naiselt. “Me oleme ju siiani ilma selletagi õnnelikud olnud.”

“Jah, ma arvan, et mingil moel me olime tõesti õnnelikud,” vastas naine. “Aga nüüd on mu südames rõõm, rahu ja armastus. Enne piibliuurimise alustamist olid kõik päevad nädalas ühtemoodi. Miski ei eraldanud üht teisest. See koosnes tööst ja õpimisest ja söömisest ning tööst ja

õppimisest ja söömisest. Aga Piiblit uurides olen ma teada saanud, et see ei ole Jumala plaan. Jumal on kavandanud päeva, terve päeva, mil panna kõrvale oma tööd, katkestada õppimine ning veeta aega Jumala tundma õppimiseks. See on minu ellu toonud imelise muutuse ning tundub, et ka tüdrukud toetavad seda ideed. Reedel tulevad nad kiiresti koolist koju, teevad oma koduülesanded ning aitavad mul koristada ja süüa teha. Ajaks, kui päike reede õhtul loojub, on meie tööd tehtud ning me võime puhata ja Jumalaga olla. Küll sa näed. Nüüd, kui sul on vähem tööd, näed sa muutust, mida Jumal on meie elus korda saatnud!”

Zorigt märkas naise entusiasmi, kuid ta oli kristluse kohta nii mõndagi halba kuulnud ega tahtnud, et tema perekond oleks seotud sellise asjaga, mis võiks kahju teha. Lõpuks oli ta nõus tulema kirikusse ja oma silmaga vaatama, enne kui ta religiooni kohta otsuse langetab.

Järgmisel nädalal läks Zorigt koos oma naise ja tütardega lähedal asuvasse hoonesse, kus kogudus üüris ühte ruumi jumalateenistuste jaoks. Väikse grupi liikmed tervitasid teda soojalt. *“Nad näevad piisavalt ohutud välja,”* mõtles Zorigt, kui ta kõvale puupingile istus. Ta vaatas, kuidas lauljuhataja mitut rõõmsat innustavat laulu juhatas. Eriti lapsed tundisid rõõmu liigutustest, mida sai laulu ajal teha. Varsti oli Zorigt haaratud meloodiatest ning hakkas kaasa ümisema. *“Need inimesed armastavad tõesti laulda!”* mõtles Zorigt endamisi.

Jumala armastuse kütkeis

Pastor Bold jutlustas. Ta rääkis Jumalast ja loomisest ning hingamispäeva päritolust. *“Huvitav,”* mõtles Zorigt. Peale kõnet teatas pastor Bold, et neljapäeva õhtuti on kavas uus seminar. See tuleb Taanieli ja Ilmutusraamatu teemadel ning käsitleb Piibli prohvetikuulutusi ja ajalugu. Zorigt istus sirgemalt ja kuulas tähelepanelikumalt. Talle meeldis ajalugu!

Zorigt käis Taanieli ja Ilmutusraamatu seminaril ning veendus peagi, et Piiblis on õige ja täpne maailma ajalugu. Ja kui saab usaldada Piibli ajalugu, peab usaldama ka selle prohvetikuulutusi. Ta hakkas regulaarselt koos oma perega jumalateenistustel käima.

Pastor Bold sai teada, et Zorigt valdab vabalt vene keelt ning palus tal mõningaid vaimulikke raamatuid koguduse jaoks vene keelest mongoolia keelde tõlkida. Zorigt tegi seda meeleldi. Tal oli hea meel kasulik olla. Ja kui ta tõlkis, veendus ta üha enam Jumala armastuses ning Tema õiguses tema hingele praeguses ja tulevases elus.

Zorigt, tema naine ja lapsed on pühendanud oma elud Kristusele. Ja üksteise järel on nad ka ristitud.

Zorigti ja Umbra perekond on kogenud oma elus suurt muudatust. *“Me oleme avastanud elu mõtte, elu allika,”* ütleb Zorigt. *“Nüüd me teame, kuhu pöörduda raskuste korral. Meil on hoopis teistsugused eesmärgid kui aasta tagasi, sest nüüd on meil Jumal.”*

Üleskutse

Väike usklike grupp Darhani linnas Mongoolias kasvab kiiresti. Praegu kogunevad nad jumalateenistusteks üüritud ruumides. Usklikud suudavad hädavaevu oma peredele toitu ja riideid muretseda; neil on liiga vähe raha, et osta maad või ehitada kirikut. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda Darhani usklikele sobivat jumalateenistuste kohta, kuhu kutsuda ka oma sõpru, kaastöölisi, naabreid, et kogudus jätkuvalt kasvaks arvuliselt ja armus.

***Zorigt** on poliitilise partei sekretär.
Umbra õpetab Darhani ülikoolis vene ja inglise keelt.*

Alkohoolik

Abba

Ta tundis end võimetuna muutma oma elu allakäiguspiraali. Siis tutvustas tema sõber talle Jumalat.

[Paluge see mina-vormis tekst ühel noormehel ette kanda.]

Enne kui ma kristlaseks sain, elasin ma tõeliselt ilmalikku elu. Ma tarbisin alkoholi; ma suitsetasin; ma isegi varastasin teistelt. Ma ei mõelnud kunagi, kas see, mida ma tegin, oli hea või halb; see oli lihsalt osa minust. Ma tegin seda loomu poolest.

Kord hakkasin ma koos sõpradega jooma. Mina jäin enne teisi purju ja kaotasin teadvuse. Kui ma ärksin, leidsin ma end üksi olevat; mu sõbrad olid ära läinud. Ma komberdasin majast välja sõpru otsima.

Ma leidsin nad ühe sõbra kodust. “Miks te mind maha jätsite?” nõudsin ma ärritunult.

“Sa magasid!” ütles üks neist. “Me ei suutnud sind äratada.” Seejärel andsid nad mulle veel ühe joogi. Äkki tundsin ma, nagu kukuksin ma tahapoole ning kõik muutus mustaks.

Ma ärkasin politseijaoskonnas, alasti ja külmetavana. Mu käsi oli verine ja selg valus. Ma ei teadnud, mis oli juhtunud. Kui politseiametnik tagasi tuli, ütles ta, et ma olin vahistatud rahu rikkumise eest. Ta ütles, et ma olevat karjunud ja inimesi ähvardanud ning et ma olin mitu akent rusikaga katki löönud. See selgitas mu verist kätt.

Hirmutavad süüdistused

Mees, kes oli politseiga kaasas, ütles, et ma olevat tema uksele prõmminud ja teda ähvardanud. Ma ei mäletanud sellest midagi.

Politsei andis mulle riided ja ma panin need selga. Kuid mu kingad olid puudu. Kui ma kingade järele küsisin, ütles ta mulle, et vahistamisel polevat mul kingi jalas olnud.

Veel üks naine tuli jaoskonda, et minu vastu kaebust esitada. Ta ütles, et ma olevat tema maja aknaid lõhkunud. Ma vastasin ja ütlesin talle, et ma ei tea, et ma seda teinud oleks. Ma tahtsin ise katkiseid aknaid näha ja nii viis politsei mind selle naise maja juurde. Katkise akna all oli üks minu kingadest.

Ma kõndisin teise lõhutud akendega maja juurde ja seal leidsin ma oma teise kinga. Ma teadsin, et ma olin süüdi. Majaomanik ütles mulle, et ma olevat ähvardanud tappa kõik inimesed majas. Ma olevat inimesi tänaval taga ajanud ja neid kividega loopinud.

Veel keegi rääkis, et ma olevat uksele koputanud ja näinud klaasil oma peegeldust. Ma olevat hakanud oma peegelpildiga kaklema. Kui mees välja tuli, et kära põhjust teada saada, olevat ma temaga võitlema hakanud. Ta põgenes ja kutsus politsei. Kui politsei tuli, olevat ma ka temaga kaklema hakanud. Tundus, nagu ma oleks kuulunud lugusid kurjast vaimust vaevatud mehest.

Ma maksin trahvi ära ja nõustusin lõhutud aknaid asendama. Ma lubasin isegi, et ma enam kunagi alkoholi ei joo. Kuid kolme päeva pärast olin ma jälle purjus. Tundus, nagu ei suudaks ma joomist lõpetada. Ma mõistsin raskusi, mida ma valmistasin oma emale, kellega koos ma elasin. Ma töötasin, kuid selle asemel, et anda raha emale toidu jaoks, ostsin ma alkoholi.

Ustav sõber

Minu eluaegne sõber Daba oli läinud pealinna tööle ning seal kristlaseks saanud. Kui ta tagasi tuli, püüdis ta minu alkoholismist rääkida. Kuna me olime sõbrad, siis ma kuulasin tema

nõuandeid ja noogutasin, kuigi sisimas pakkusid tema ütlemised mulle nalja. Ma arvasin, et tema usk Jumalasse oli tobe.

Daba sai teada, et külas käib koos üks grupp kristlasi ning ta kutsus ka mind kaasa koosolekule. Ma läksin lugupidamisest Daba vastu, kuid ma ei tahtnud minna. Mul oli üsna paha kristlikule koosolekule minna. Me rääkisime Jumalast ja mul tuli meelde, et mul oli kodus Uus Testament. Peale koosolekut leidsin ma selle üles ja hakkasin lugema. Kuid ma ei saanud sellest aru. Kristliku grupi juht Byra pakkus end mulle Piibli tekste selgitama.

Mõne nädala pärast palus Daba mind laupäeval endaga kaasa Piibli uurimise gruppi. Mul polnud aimugi, mis koosolek see selline on, kuid ma läksin. Daba ei olnud adventist, kuid kodune piibliuurimisgrupp oli ainus kristlaste kogunemine külas ning talle meeldis väga kristlaste seltskond. Sel hommikul rääkis kõneleja Jumala armastusest ning kuidagi jõudis sõnum mulle kohale. Ma nägin oma ema armastuses peegeldust Jumala armastusest. Isegi kui ma purjus peaga koju tulin ja ta minuga tõreles, oli ta alati mind julgustamas ja aitamas, kui ma seda vajasin.

Ma jätkasin piibliuurimisgrupis käimist. Kui Byra selgitas erinevaid Piibli tekste, hakkas Piibel minu jaoks arusaadavaks muutuma. Ma hakkasin Piiblit lugema sellepärast, et ma tahtsin, mitte sellepärast, et ma oleksin pidanud seda tegema. Varsti ei saanud ma lugemist katkestada. Nüüdseks olen ma Jumala Sõna kuus kuud uurinud ning ma olen oma südame Jumalale andnud. Meie külas on praegu evangeelsed koosolekud ning ma olin vabatahtlikult valmis ehitama ristimisbasseini esimese ristimise jaoks. Ma soovin kohe ristitud saada, kui olen valmis.

Imelised muutused

Aastate jooksul olin ma lubanud endale, et ma jätan joomise maha, kuid kunagi polnud ma seda suutnud. Daba soovitas mul palvetada ja paluda Jumalalt jõudu. Kui ma hakkasin palvetama, lahkusid kõik mu vanad joomakaaslased linnast. Jumal saatis nad ära, et nad ei mõjutaks mind. Siis ta võttis minult ära soovi alkoholi järele ning vabastas mind alkoholismi ahelatest. Enne seda veetsin ma oma päevi sõpradega juues. Aga tänu Jumalale, nüüd ei ole ma joonud enam viis kuud.

Minu ema ja õed on hämmastunud, et ma suutsin joomise ja varastamise lõpetada. Nad näevad, kuidas Jumal on minu elu muutnud ning nad esitavad palju küsimusi minu usu kohta. Minu ema ja kaks õde käivad evangeelsetel koosolekutel ja üks õdedest tõi isegi mitu oma sõpra kaasa.

Enne Kristusega kohtumist koosnes minu elu kaklemisest ja joomisest ja varastamisest. Kuid Jeesusega tutvudes sain ma aru, et minu südames ei olnud midagi head. Ma palusin Jumalalt puhast südant, puhast elu ja nüüd ma igatsen olla Temaga rohkem koos. Ma tunnistan, puhtast südamest tunnistan, et need ajad, kui ma teistele sõnade või tegudega haiget tegin, olin valed ja halvad. Ma ei taha enam kunagi selliseid asju teha. Jumala armu läbi olen ma muutunud noor mees.

Abba elab väikses linnas Põhja-Mongoolias, kus ta valmistab ja müüb harju.

Tulest välja

Tumurbatar

Tal ei olnud aega Jumala jaoks, tal polnud huvi religiooni vastu. Siis sai ta kutse.

Tuga oli pettur. Ta teenis raha inimeste pealt, kes soovisid kergelt ja kiiresti raha võita. Ta peitis väikse palli ühe tassi alla kolmest; siis kutsus ta inimesi arvama, millise tassi all oli pall. Tegelikult oli pall peidetud Tuga suurde pihku. Vahel, et hoida inimesi mängimas, jättis ta palli tassi alla, et nad näeksid kedagi võitmas ning jätkaksid mängimist. Kuid ka see oli trikk, sest need, kes “võitsid”, olid Tuga sõbrad. Ta teenis sel moel palju raha, kuid kulutas kõik alkoholile ja naistele.

Ühel õhtul, kui Tuga jõi, sattus ta kaklusele ning sai mitu noahoopi. Ta ärkas haiglas. Tema sõbratar tuli teda vaatama ja palus, et ta jätkaks joomise ja kaklemise. Kuid Tuga ei soovinud loobuda nii tulusast elust. Niisiis jättis tüdruk ta maha.

Kristlik mõju

Tuga oli mõnda aega üksi, aga varsti kohtas ta teist tüdrukut, kristlast nimega Tarwa. Tarwa kutsus Tugat sageli kirikusse ning julgustas teda Jumalat tundma õppima. Tuga ei varjanud, et ta ei huvitunud usust, kuid tüdruku meeleheaks ja selleks, et temaga rohkem koos olla, läks ta mõnikord kaasa. Kuid ta ei mõistnud, mis toimus ega tundnud sellest rõõmu. Peale koosolekut või väikese grupi kokkusaamisi vaidlesid nad. “Jumalat pole ju tegelikult olemas!” kurtis Tuga. “Miks sa ennast vaevad?”

Tarwa jätkas Tugale Jumalast rääkimist ja piibliuurimise pakkumist, kuid Tuga tundus olevat rohkem huvitatud tüdrukust kui usust. Lõpuks suutis Tuga veenda Tarwat enda juurde kolima ning tüdruk suutis veenda Tugat lõpetama oma pettused, et ta vangi ei sattuks.

Ilma pettusest tuleneva rahata ei saanud paar pealinna jääda. Nad kolisid Erdeneti, väiksesse linna, kus elas Tarwa perekond. Seal hakkas Tuga elatise teenimiseks avaturul riideid müüma.

Kutse

Kord töölt koju tulles leidis Tuga ukse vahelt paberi. See oli kutse mingitele evangeelsetele koosolekutele. Kuigi ta polnud ikka veel usust huvitatud, märkas ta, et koosolekud toimuvad selle turuplatsi lähedal, kus ta töötab. Veelgi parem, need olid tasuta ning igal õhtul antakse ka tasuta kingitusi – võib-olla saab ta neid asju hiljem turul müüa. Niisiis otsustas ta minna. Tarwa oli adventistidest kuulnud, kuid ta ei teadnud, kas nad talle meeldivad. Aga kuna Tuga tahtis minna, otsustas ta kaasa minna.

Tuga jõudis koosolekule varakult ja nii sai ta valida hea istekoha, mitte loengu kuulamiseks, vaid lootuses, et see on täna õhtul “õnnelik” koht. Esimesel õhtul ei võitnud ta midagi, kuid ta ei andnud alla. Ta tuli järgmine kord tagasi ja valis teise istekoha, lootuses olla sel õhtul “õnnelik”. Aga Tuga ei saanud oma kõrvu sulgeda sõnumi eest, mida igal õhtul räägiti. Ta sai teada uskumatust Jumalast, kes armastab teda, hoolimata sellest, mida ta teinud on. Need tõed puudutasid ta südant.

Ühel õhtul võitis Tuga koosolekul raamatu “Tee Kristuse juurde”. Ta otsustas enne müümist selle läbi lugeda, kuid lugedes mõistis ta, et ei suuda iial müüa sellist raamatut, mis räägib nii palju Jumala leidmise kohta.

Tuga tundis Piiblit halvasti, kuid kõneleja ei rääkinud Jumala kohta mitte midagi, mida ei saaks Piibliga kinnitada. Tuga hakkas üles kirjutama Piibli tekste, et neid hiljem kodus üle kontrollida. Koju jõudes püüdis ta need kõik üles otsida.

Tuga hakkas lugema kõiki vaimulikke raamtuid, mis ta naisel kodus olid. Ta ei saanud küllalt Jumala kohta loetud. Ta hakkas püüdma mõista seda, mida oli Jumalast kuulnud.

Tuga otsus

Seminar oli lõppemas. Tuga mõtles pikalt kuuldu üle. *“See võib olla viimane võimalus mõista kristlust,”* mõtles ta. Igal õhtul oli antud paber küsimusega *“Kas sa soovid järgida Jeesust?”*. Tavaliselt oli ta selle lihtsalt ära visanud. Kuid ühel õhtul jättis ta selle alles ja andis tagasi. Ta soovis Jeesust järgida.

Kui ta tõsisemalt Piiblit uuris, otsustas ta ristimisele tulla. Aga tema naine ei järginud tema eeskju. *“Mul on oma kirik,”* ütles naine. *“Minu perekond käib seal ja minagi ei tule sealt ära.”* Hoolimata sellest tagasilöögist otsustas Tuga järgida Kristust oma värskeltleitud usus. Ta oleks võinud ühineda oma naise kogudusega, kuid ta oli veendunud, et hingamispäeva tõde on keskne tõde.

“Laseme end koos ristida,” palus ta oma naist. Kuid naine oli juba ristitud ning keeldus. Siiski oli naine Tuga ristimisel ning rõõmustas, et mees oli otsustanud pühenduda Kristusele.

Tuga on innustunud oma usust Jumalasse. Nii vähese ajaga on nii palju muutunud. Ta käib innukalt igal võimalusel jumalateenistustel. Ta on õppinud palvetama ning õpib hingamispäeva pidama. Ta osaleb ka grupitöös. Ta on kohanud ka mõningaid raskusi seoses Jeesuse järgimisega. Kõige tulusamad kauplemispäevad turul on nädalavahetusel ning ta kaotab ühe headest päevadest igal nädalal, kuid ta on kindlalt otsustanud jääda ustavaks Jumalale, kes on talle nii palju andnud.

Mõnikord tulevad Tuga vanad sõbrad ja kutsuvad teda joma, kuid ta räägib neile, et ta ei tarbi enam alkoholi, sest ta on nüüd kristlane. *“Küll me näeme,”* pilkavad nad teda. *“Küll sa jälle jooma hakkad!”* Mõnikord tulevad nad viinapudeliga, kuid Tuga keeldub. *“Minu ihu on nüüd Jumala tempel,”* selgitab ta. *“Ma olen otsustanud kindlalt Jumala abiga mitte enam neisse pattudesse tagasi langeda.”*

Kui Tuga sattub silmitsi kiusatustega või kui asjad lähevad halvasti, läheb ta pastori juurde ning palub abi raskustega toime tulemiseks. Pastor, kes on ka ise suhteliselt noor kristlane, aitab tal mõista, et saatan ei lase teda ilma võitluseta vabaks.

Sellest ajast, kui Tuga hakkas usaldama Jumalat, on paljud asjad muutunud. Raha, mille ta varem kasutas alkoholile ja hasartmängudele, kasutab ta nüüd toidu ja muude perekonnale vajalike asjade ostmiseks. Tema naine on selliste muutuste üle väga õnnelik. Nüüd kutsub Tuga Tarwat koos Piiblit uurima ja Jumalat perekonnana ülistama.

“Ma ei ole uhke selle üle, kuidas ma enne Kristusega kohtumist elasin,” ütleb Tuga, *“aga Jumal tõmbas mind tulest välja ja asetab mu jalad kindlale pinnale. Ma loodan, et mu tunnistus aitab teisi, kes on sattunud lõksu patu leekidesse nagu mina.”*

***Tumurbatar (Tuga)** on 24-aastane ja elab Mongoolias Erdeneti linnas.
Ta müüb turul riideid ning räägib oma usust neile, keda kohtab.*

Tuha alt välja

Hisako Sakomoto

Ere valgus sähvatas horisondil ning ülitugev tuuleiil heitis tüdruku üle kõrge seina.

Ere augustikuu päike säras taevas, kui 17-aastane Hisako kiirustas Hiroshima valitsushoone poole, kuhu ta oli tööle määratud. Ta kallutas päiksevarju, et varjata oma silmi päikse eest.

Vaikne plahvatus

Kõik, isegi lapsed olid määratud appi hooneid lammutama ja barrikaade ehitama, et kaitsta linna, juhul kui seda jälle rünnatakse. Kui Hisako ümber nurga pöördus, hakkasid õhuhäire sireenid üürgama. Sireenid kostsid Hiroshimas peaaegu iga päev, kuid kõrvulukustava vile taustal kuulis Hisako lennukite mürinat. Äkitselt sähvatas taevas linna kohal ere välgatus. Hisako ei kuulnud mitte midagi, oli ainult vaikne plahvatuse valgus.

Äkki tundis Hisako kuuma tuuleiili. Selle jõud viskas ta üle kahemeetrise seina. Uimaselt püüdis ta vaadata, mis oli juhtunud ja kus ta oli. Aga kui ta oma silmad avas, siis ei näinud ta midagi. *“Valgus pimestas mu!”* mõtles tüdruk. Ta vajus tagasi maha.

Hisakol polnud aimugi, kui kaua ta oli seal lamanud, enne kui ta mingit valgust nägema hakkas. Ta roomas valguse suunas puuseina all, millest üle tuuleiil ta visanud oli, ning jõudis tänavale. Kui tüdruku silmad kohanesid, ei suutnud ta uskuda seda hävingut, mida ta nägi. Seal, kus mõned minutid tagasi olid tänavat ääristanud kõrged hooned, olid nüüd ainult varemed.

Kauguses kuulis ta kedagi karjumas, tita nuttu ja lapse hõiget: “Emme, aita mind!”

Hisako komberdas kodu poole. *“Kuidas ma nende varemete hulgast oma kodu üles leian?”* mõtles ta. Tal õnnestus jõuda oma kodukanti, siis oma tänavale ning lõpuks seisis ta oma kodumaja jäänuste ees. Ta leidis oma ema vigastatult, seismas kangestunult maja ees. Isa püüdis aidata naabrit varemete alt välja.

Mõnes veel püsti seisvas majas puhkes tulekahju. Tuli lõõmas ka varemetes. Kogu linn oli hõõgav kivilasu.

Hisako vanemate kodu taga oli park jaapani kirsipuudega. Kevadel õitsesid need nagu roosa pilv. Hisako ja tema vanemad jooksid puude varju, et pääseda tule ja kuumuse eest. Inimesed valgusid välja põlevatest hoonetest, isegi haiglast, et pääseda kuumuse ja leekide eest. Paljud inimesed olid raskesti põletada saanud. Nende nahk oli kaetud villidega ja koorus maha.

Kurnatult kukkusid Hisako ja tema vanemad kirsipuu alla, võimetud edasi minema. Hisako arvatavasti tukastas, sest äkki ärkas ta niiskusest nahal. Ta avas silmad ja nägi vihma sadamas, musta, õlist, tuhaga segatud vihma. Ta suutis vaevu hingata. *“Kas ma suren nüüd pärast kõike seda?”* mõtles ta.

Hisako pere olid budistid, kuid tal ei olnud vaimulikku jõudu sellest kinni hoida. Oskamata kuhugi minna, ilma lootuse ja Jumalata, lamas ta maas ja valmistus surema.

Ta ärkas mingi hääle peale. Arstid tegid endile rahva seas teed, et hoolitseda haavatute eest. *“Võib-olla jään ma siiski elama,”* julges ta loota. Kuigi ta silmad olid peaaegu kinni paistetanud ning ta vaevalt nägi, suutis ta heita pilgu oma vigastustele. Tema sõrmed, käed ja nägu olid väga raskesti põletatud. Aga seal, kus riided tema nahka kaitsevad, polnud põletushaavad nii rängad.

Kui arst Hisako üle vaatas, ei määranud ta mingit ravi, ainult märkis ära tema olukorra ja läks minema. Hisako teadis, et nad olid jätnud ta surema, selleks et säästa oma väheseid vahendeid nende päästmiseks, kel oli lootust.

Aga Hisako isa ei olnud valmis alla andma. Ta anus, et keegi tema tütart aitaks ning lõpuks kästi tal tütar riigihai glasse viia. Sealsetel arstidel ei olnud ravimeid, kuid nad pesid tema haavu ja panid lihtsat antiseptikut peale. Kodus pani isa tema hullematele haavadele isetehtud taimset ravimit. Tundus, et ravim mõjus, kuid isal ei olnud seda nii palju, et oleks tervele kehale jagunud.

Mõne päeva pärast avati veel meditsiinilisi keskusi. Arstid ravisid tema põletushaavu, eemaldades põlenud piirkonnast õhukese nahakihi. See oli uskumatult valus, kuid see ravimeetod päästis tema elu. Hisako tiris end patsidest, et valu välja kannatada. Mõne päeva pärast, kui ta raviseansi ajal juustest tiris, kukkusid juuksed peast maha.

Iga päev nägi Hisako järjest rohkem laipu põletamiseks virna laotult. *“Inimesed surevad kõikjal,”* mõtles ta. *“Miks mina veel elus olen?”*

Umbes 250 000 inimest sai surma 7. augustil 1945 Hiroshimale visatud pommi tagajärjel. Hisako ei suutnud rääkida temaga toimunud nädalaid. Ta ei suutnud jälgida tseremooniaid, mida peeti surnute auks, ei suutnud vaadata linnast läbi voolavale jõe le pandud küünlaid. Ta ei suutnud vabaneda närivast küsimusest: *“Miks teised surid ja miks mina elasid selle põrgu üle?”*

Hisako perekond kolis maale elama. Hisakole meeldis maakoha rahu ja ilu ning seal taastus ta tervis lõplikult. Ta kohtus ühe noormehega ja nad abiellusid. Tema südant täitis ülevoolav rõõm, kui ta tõi ilmale terve lapse.

Elu muutev kutse

Ühel päeval tuli Hisakole külla endine koolikaaslane. Hisako polnud teda pommitamisest saadik näinud ning tundis ta vaevu ära. “Mis sinuga juhtunud on?” küsis Hisako. “Sa oled väga muutunud!”

“Minust sai kristlane,” vastas sõbratar. “Jeesus muutis minu elu.” Sõbratar kutsus Hisakot endaga kaasa vaimulikele koosolekutele ja Hisako oli nõus.

Peale sõda olid misjonärid Jaapanisse tagasi tulnud ning kirikud taasavati. Pastor kutsus külastajaid hingamispäeva hommikustelejumalateenistustele ja Hisako läks. Seal kohtas ta meeldivaid hoolivaid kristlasi, kes ta oma armastusega koguduse külge sidusid. Üsna varsti otsustas Hisako kristlaseks saada.

Austusest oma vanemate vastu palus ta neilt luba kristlaseks saamisel. Tema perekond, kuigi mitte sügavalt usklikud, pidasid end budistideks. Kuid tema isa ei olnud ta otsuse vastu. “Budism jutlustab halastusest,” ütles ta, “aga kristlased näitavad armastust tegudes.”

Hisako abikaasale ei meeldinud mõte tema kristlaseks saamisest, kuid aja jooksul pehmenes temagi süda ning ta lubas isegi lapsed kirikusse kaasa. “Ma palvetan jätkuvalt, et mu abikaasa annaks oma elu Kristusele,” ütles Hisako tasa.

Hisako rääkis oma usust vanematele, kuid nemad seisid vastu tema pingutustele neid ümber pöörata. Siis jäi ema haigeks. Hisako hooldas teda ning julgustas teda usaldama Jumalat. Kümne aasta pärast tunnistas ema oma usku Issandasse Jeesusesse. Ta oli ristimiseks liiga nõrk, aga sedamööda, kuidas tema ihu nõrgemaks jäi, kasvas tema usk tugevamaks.

Hisakole meeldib kutsuda sõpru oma koju Piiblit uurima, seal räägib ta neile oma usust. “Linna tuha alt ja tuhandete purustatud elude seast päästis Jumal mind,” ütles ta. “Siis kutsus ta mind endale järgnema ning on kasutanud mind teiste Kristuse juurde juhtimiseks. Ta on mind kaitsnud kõik need aastad. Kuidas ma suudaks piisavalt teda ülistada selle imelise elu eest?”

Hisako Sakamoto on koduperenaine ning aktiivne liige oma koguduses Hiroshimas.

Kodu Jeesuses

Takashi Higashiyama

Ta jõllitas fotot ajakirja esikaanel. See oli pilt kohast, kus ta oli kavatsenud enesetapu sooritada.

Ajutised telgid ääristasid Tokyo kesklinnas jõekallast – kodud sadadele kodututele inimestele. Aastaid olid Adachi adventkoguduse liikmed neid inimesi toetanud, külastades neid, pakkudes neile toitu ja vaimulikke ajakirju. Aga siiani oli nende töö olnud ilma nähtavate tagajärgedeta. Siis ühel päeval andsid koguduseliikmed riisipalli ja ajakirja “Signs” ühele mehele, kes nimetas end Higashiyamaks.

Higashiyama jõllitas ajakirja esikaant šokis. “Kas midagi on valesti?” küsis talt koguduseliige, üllatunud kingituse sellisest vastuvõtust.

“E-ei, ei,” kogeles mees. “See pilt siin kaanel – ” ta näitas ajakirja, “see on mu lemmikkoht.” Kui naine oli telgist lahkunud, vahtis Higashiyama veel fotot. “Miks need inimesed andsid mulle ajakirja selle pildiga?” imestas ta. “Kust nad teadsid? Kas Keegi üritab mulle midagi öelda?”

Täitumata unistus

Kui koguduseliikmed järgmisel korral telgielanikke külastama tulid, ootas Higashiyama neid. Vähehaaval selgus tema elulugu.

“Ma õpetasin 33 aastat koolis. Mul olid mõned head ideed hariduse parandamiseks ja ma tahtsin neid laiemas üldsuses jagada. Mind esitati kandidaadiks haridusnõukogusse, aga mind ei valitud. Ma sain aru, et kuna mul on pensionini jäänud vaid mõned aastad, siis ei näe ma kunagi oma ideede kasutamist. Ma olin kasutanud nii palju aega ja energiat haridussüsteemi reformimiseks, et mulle tundus, et mul pole millegi nimel enam elada. Niisiis otsustasin ma töölt ära tulla – pensionile minna.

Ma läksin varasele pensionile ning võtsin välja oma pensionifondi raha. Pool sellest rahast andsin ma oma naisele, seejärel lahkusin kodust. Ma ei rääkinud naisele oma plaanist reisida nii kaua, kuni jagub raha, ja siis oma elu lõpetada.

Mulle ei meeldinud reisimine nii nagu ma mõelnud olin, kuid ma leidsin ühe erilise koha. Seal otsustasin ma enesetapu sooritada.

Ühel päeval istusin ma Tokyos pingil, et süüa. Raha hakkas otsa lõppema ja ma teadsin, et on aeg oma plaan täide viia. Minu kõrvale istus üks mees. Ta nägi nälgjane välja ja nii jagasin ma temaga oma lõunasööki. Me hakkasime vestlema.

‘Kus sa elad?’ küsis mees.

‘Mitte kuskil,’ vastasin ma. ‘Ma reisin lihtsalt mööda Jaapanit ringi.’

‘Kus sa täna öösel ööbid,’ küsis ta.

‘Ma arvan, et hotellis,’ ütlesin ma.

‘Mina olen telgis jõe ääres,’ ütles mees. ‘Minu kõrvale asuv telk on tühi; tule sinna,’ pakkus mees.

Ma polnud kindel, kas ma tahan telgis ööbida, kuid ma olin uudishimulik. Nii läksin ma mehega kaasa jõe äärde ja leidsin terve jõekalda olevat täis siniseid telke. Ta näitas mulle tühja telki. Kuna hakkas juba pimenema, otsustasin ma telki jääda. Mul oli magamiskott kaasas ja nii oli mul mugav. Järgmisel päeval külastasin ma teisi telgielanikke. Ma leidsin end olevat telgis veel teisel ja kolmandalgi ööl.

Kuna mul ei olnud enesetapu tegemist oodates muud teha, jäin ma sinna telgilinnakusse. Aga kuna mulle ei meeldinud, et pargis jalutavad inimesed mind seal näevad, siis veetsin ma oma päevad linna raamatukogus. Ööseks tulin ma tagasi telgilinnakusse ja selle elanike juurde.

Möödus kuus, siis teine, kuid mul oli ikka veel veidi raha alles, niisiis jätsin ma esialgu oma enesetapumõtted. Minu elu kodutute hulgas venis kuue kuu pikkuseks.

Ajakiri "Signs"

Ühel päeval tulid mõned kristlased toidu ja ajakirjadega. Tavaliselt ei olnud ma päeval telgis, kuid sel päeval oli raamatukogu suletud ja ma olin seal. Nad andsid mulle ajakirja "Sings of the Times" ("Ajamärgid"). Kui ma nägin selle kaanepilti, vahtisin ma seda uskumatult. See oli foto sellest kohast, kus ma kavatsesin enesetapu sooritada.

Ma jõllitasin kaant nii, et ajakirja andnud naine muutus murelikuks. Ma ei saanud talle öelda, et see oli koht, kus ma enesetapu kavatsesin teha, nii ütlesin ma lihtsalt, et see on mu lemmikpark.

Kui need inimesed olid läinud, vaatasin ma veel kaanepilti. Ma märkasin, et ajakiri oli vana, aastast 1993. Ma küsisin teistelt, kes olid ka ajakirju saanud, kuid mitte keegi polnud saanud sama numbrit. "*Miks olin saanud mina selle erilise pargipildiga numbri?*" imestasin ma. "*Kas see võib olla juhus?*"

Elu on väärtuslik

Ma hakkasin lugema. Sissejuhatav artikkel rääkis kallihinnalisest kingitusest nimega elu, mis on antud Jumala poolt. See rääkis ka sellest, et me ei peaks ise endalt elu võtma, mitte sooritama enesetappu. "*Mis siin toimub?*" imestasin ma. "*Minu lemmikpark on pildil ja artikkel räägib elu pühadusest?*" Ma ei uskunud Jumalt, aga kuidas seletada seda kokkusattumust?

Ma soovisin leida vastuseid, kuid kristlased ei tulnud tagasi enne kaht nädalat. Ma otsisin Piiblit raamatukogust, kuid neil polnud seda. Kui koguduseliikmed järgmisel korral parki tulid, küsisin ma Piiblit. Nad andsid mulle Piibli ja mõningaid piibliuurimise juhiseid. Ma vaatasin juhised kiiresti läbi ja hakkasin Piiblit kaanest kaaneni läbi lugema. Ma sain selle nädalaga läbi. Ma ei mõistnud sealt kõike, kuid ma tundsin, et see oli eriline raamat. Mulle meeldisid Uue Testamendi eetilised õpetused, kuid oli palju imelikke asju selle Mehe, Jeesuse kohta, kes neid õpetas. Need tundusid nii ebareaalsed.

Oma tahet alistades

Kogu oma elu olin ma valinud oma tee, teinud ise otsuseid. Ma ei olnud valmis alistama oma tahet mingi ebareaalse ja ebapraktilise 2 000 aasta taguse prohveti sõnadele.

Kui kristlased järgmisel korral parki tulid, oli mul neile palju küsimusi. Nad kutsusid mind oma kirikusse. Mul ei olnud lihtne minna, sest ma polnud kunagi varem kristlikus kirikus käinud. Aga nende soe tervitus ja sõbralikud naeratused tegid selle mulle lihtsamaks. Ma tundsin oma elus rahu, kuid ma tundsin ka tohtut lõhet enda ja Jumala vahel. Ja kuigi mulle meeldis jumalateenistus, oli mul kiusatus mitte tagasi minna.

Ma läksin tagasi oma telki ja veetsin terve pealelõuna mõtiskledes pöörete üle oma elus, mis olid aset leidnud tänu minu kangekaelsusele. Mitte keegi polnud palunud mul oma õpetajakohast loobuda, kuid ma olin lasknud ühel pettumusel oma elu hävitada. Ma tundsin, et ma pole mitte keegi. Ma mõtlesin isegi taas enesetapu peale. Aga peale võitlust oma tahte, uhkuse ja oma vajadusega Jumala järele otsustasin ma lõpuks enesetapu kõrvale jätta ning jätkata kirikus käimist, vähemalt kord kuus.

Ma veendusin Jumala olemasolus. Piiblikursus ja Ellen G. White'i raamat vastasid minu paljudele küsimustele ning ma otsustasin järgida Kristust ristimises.

Ma tean, et kui ma poleks kodutu olnud, poleks ma võib-olla kunagi Kristust kohanud. Kui ma oleks saanud teise ajakirja, poleks ma võib-olla seda lugenud.

Praegu valmistan ma ette piibliuurimiskursust, mida kasutada oma mittekristlastest sõpradega Piiblit uurides. Ma külastan ka kodutuid, kellega koos ma kunagi elasin. Üks neist valmistub ristimiseks."

Takashi Higashiyama töötab praegu Tokyo kummitehases raamatupidajana. Koguduses on ta hingamispäevakooli õpetaja ja isikliku teenimise osakonna sekretär.

Lahke tegu

Satomi ja Tadao Sezaki

Lapse väike lahke tegu juhtis perekonna Kristuse juurde.

Sezaki kiirustas raudteejaama poole, et jõuda töökohale sõitva rongi peale. Ta värises ning tõmbas oma kuue tihedamalt ümber, et kaitsta end kibekülma tuule eest. Läheduses asuva kooli lapsed olid reas ootamas koolibussi. Tavaliselt ta neid ei näinud, sest normaalselt oli ta sel ajal juba tööl, aga täna jäi ta hiljaks. Ta vaatas hetke lapsi ja püüdis kujutleda nende hulka Shotat, oma poega.

Otsides kooli

Varsti on Shota piisavalt vana kooli minemiseks ning Sezaki tahtis teda kirja panna parimasse võimalikku kooli. Ta oli juba käinud paljudes erakoolides, otsides sellist, kus oleks kõrged õppimisstandardid ja hea moraalne tase. Paljud neist koolidest olid hästi tuntud, kuid millegipärast ei olnud härra ja proua Sezaki nendega rahul. Nad otsisid edasi.

Härra Sezaki ronis astmetest üles rongiooteplatvormile. Platvormil oli mingisugune varjualune külma eest, aga isegi siin oli ta rõõmus, et oli pannud sooja salli ja kindad. Läbi tuule võis ta näha veel koolilapsi. Siis märkas ta kahte last, poissi ja tüdrukut, koos seismas. Poisil olid soojad kindad, kuid tüdrukul polnud üldse kindaid. Ta hõõrus käsi kokku, et sooja saada.

Siis tegi poiss midagi, mis Sezakit hämmastas. Poiss võttis oma soojad kindad käest ära ja andis tüdrukule. *“Oo,”* mõtles Sezaki. *“See poiss on kindlasti viisakas! Ma sooviksin, et ka minu poeg õpiks selliseid kombeid. Huvitav, millises koolis need lapsed käivad?”*

Bussipeatusse tuli lapsi juurde, naeratades ja teisi soojalt tervitades. *“Mis teeb need lapsed nii sõbralikuks, nii õnnelikuks?”* imestas Sezaki. *“Milline kool küll selliseid asju õpetab?”* Kui ta mõtles, kuidas leida üles see kool, kus need lapsed käivad, tuli koolibuss ja jäi laste juurde seisma ning need ronisid peale. Bussi küljele oli kirjutatud Yokohama Saniku algkool. Ta kriipseldas ruttu kooli nime pabertükile, olles otsustanud otsida oma poja jaoks selle kooli üles.

Ebatavaline kool

Kui Sezaki sel õhtul töölt tuli, võttis ta telefoniraamatu ja otsis kooli aadressi. See polnud nende kodust kuigi kaugel ja ta otsustas sealt läbi astuda. Aga kui ta kooli juurde jõudis, oli ta pettunud. Koolihoone oli vana ja väike, hoopis mitte selline, nagu ta lootnud oli. *“Kuidas võivad sellisest koolist tulla sellised peenetundelised noored inimesed, keda ma bussipeatuses nägin?”* imestas ta. *“Võib-olla kirjutasin ma nime valesti maha,”* otsustas ta.

Sezaki läks koju tagasi ja otsis telefoniraamatust numbri. Seekord helistas ta kooli ja küsis kuidas kooli leida. Telefonile vastav naine juhatas teda ning Sezaki läks välja otsima. Tema otsingud lõppesid sama vana koolimaja juures, kus ta juba oli olnud. Ikka veel segaduses, otsustas ta siiski kord juba seal olles ka sisse minna ja ringi vaadata.

Kõik teised erakoolid, kus ta käinud oli, olid asunud moodsates hoonetes, neil oli olnud viimase peal sisustus ja vahendid. Kuid Saniku kool ei olnud meeldiv. *“Kas ma tõesti tahan Shota sellisesse kooli saata?”* mõtles ta. Aga ta oli juba kohal ning otsustas ringi vaadata. Võib-olla leiab ta selle põhjuse, mis tegi selle kooli lapsed teistest nii erinevaks.

Ta rääkis ühe õpetajaga ning küsis temalt kooli õppeprogrammi kohta ja ettevalmistustingimuste kohta, et pääseda järgmisesse kooliastmesse.

“Sisseastumiseksamid ei ole selles koolis kõige tähtsamad,” vastas õpetaja. *“Kõige tähtsam prioriteet siin on, et vanemad armastaksid oma lapsi.”* See vastus jahmatas ja ajas Sezaki segadusse.

“Kui imelik,” mõtles ta. “Iga teine Jaapani kool tahab, et tema õpilased teeksid järgmise haridusastmesse sisseastumiseksamid edukalt. Mis võiks olla sellest tähtsam?” Sezaki käis mõnedes klassides ning hoolimata kooli kuidagi räämas olemusest ja õpetaja üllatavatele vastustele tema küsimustele, mida rohkem ta kooli ja selle tööd nägi, seda enam hakkas kool talle meeldima. Kui ringkäik läbi sai, otsustas ta tuua ka oma naise kooli vaatama. Tegelikult oli ta juba kindel, et Shota tuleb siia kooli, hoolimata sellest, kui halb hoone välja nägi!

Õnnelik õpilane

Shota astus adventkooli ja tundus seal õnnelik olevat. Tihti rääkis ta sellest, mida oli tundides kuulnud, eriti piiblitunnis, mis oli tema jaoks täiesti uus asi.

Jaapani koolides on ka laupäeviti tunnid ja ka adventkooli tuli laupäeval minna, aga matemaatika ja muude tundide asemel oli hommik pühendatud jumalateenistusele ja piibliuurimisele – hingamispäevakoolile. Peale hingamispäevakooli julgustasid õpetajad lapsi ka teistel jumalateenistustel osalema, kuigi need polnud kohustuslikud. Ka vanemad kutsuti koos lastega kirikusse ja jumalateenistustele ning Shota ema hakkas ka käima. Kuid poisi isa ei tulnud. Tal oli piinlik minna, sest ta suitsetas ja tarbis alkoholi ning ta ei tahtnud selliste alkoholi- ja tubakalõhnadega kirikusse minna.

Lõpuks hakkas Shota isa oma perega kirikus käima. Talle pakkus huvi piibliuurimine ning varsti otsustas ta saada kristlaseks. Aga kuidas saab ta jagu alkoholist ja tubakast? Ühel päeval hakkasid tal hingamisraskused. Ta läks arsti juurde, kes ütles, et tal on astma ning kui ta elada tahab, peab ta suitsetamise lõpetama. Arst leidis, et tal on ka maksaga probleeme ning soovitas tal alkoholist loobuda. Nii jättiski Sezaki joomise ja suitsetamise maha. Ta palus piibliuurimist ning valmistus ristimiseks. Perekond ristiti koos veidi enne seda, kui Shota kooli lõpetas. Peale ristimist kadusid Sezaki astma ja maksaprobleemid.

Sezaki perekond ülistab Jumalat, et ta juhtis nende lapsed kristlikku kooli – ja nad tänavad Jumalat väikese poisi lahke teo eest külmal päeval, mis juhtis neid adventkooli ja Kristuse juurde.

Satomi ja Tadao Sezaki töötavad hooldekodus Tokyos.

Valgus pimeduses

Chisaka Kubota

Ta oli vihane, kui tema vanemad kristlasteks said. Siis kutsus Jumal ka teda.

[Paluge see mina-vormis jutustus ühel meesterahval ette kanda.]

“Mida see tähendab, et sa oled kristlane?” küsisin ma oma emalt. “Me oleme ju budistid.” See oli tõsi, et minu perekond oli end alati budistideks pidanud, budism on aga rohkem kultuur kui usund. Ma olin oma ema otsuse pärast väga pahane, kuid sügavast austusest oma vanemate vastu ei näidanud ma seda välja.

“Kui me Osakasse kolisime, olin ma üksik ega tundnud kedagi,” selgitas ema. “Sinu isa oli enamus aega ära ja sina olid Ameerikas õppimas. Ma otsustasin aja kasutamise mõttes hakata inglise keelt õppima ning lähedusest leidsin ma ühe ingliskeelse kooli. See kuulus adventistidele, kes näitasid minu vastu armastust üles. Ma õppisin tundma nende usku ning leidsin rahu ja rõõmu. Nii mind ristitigi. Mu poeg,” jätkas ta, “palun, tule koos minuga kirikusse ja vaata ise, et kristlased on lahked, armastavad inimesed.”

Kuid mul ei olnud mingit huvi kristlasi tundma õppida. Ma arvasin, et ainult vanad ja nõrgad pühenduvad usule. Mind ärritas see, et ema palvetas enne sööki ja enne magamaminekut. Et asi veel hullem oleks, tulid kristlased minu ema külastama. Kuigi nad olid minu vastu kenad ega üritanud mind pöörata, vältisin ma neid. Ma tervitasin neid ja läksin oma tuppa.

Ma arvan, et ka mu isa ei kiitnud ema usku heaks, kuid ta sallis seda. Ema kutsus isa erilistele vaimulikele koosolekutele, siis regulaarsetele jumalateenistustele. Varsti sai ka isa ristitud. See tegi mind *tõeliselt* vihaseks! Ma kolisin kodust ära.

Uus armastus

Farmaatsiaettevõttes töötades kohtusin ma noore tüdrukuga. Meil oli nii palju ühist, et juba mõne päeva pärast palusin teda endale naiseks. Ta kõhkles. Siis rääkis ta mulle, et operatsiooni käigus vahetati tema vigane südameklapp välja ning nüüd tuleb tal trombide ärahoidmiseks pidevalt ravimeid tarvitada. Sellepärast ei ole ta ka võimeline lapsi saama.

Mina olin oma peres ainuks laps ning Jaapanis on lapsed väga tähtsad. Ma rääkisin sellest oma isaga ja tema andis oma õnnistuse selle tüdrukuga abiellumiseks.

Me abiellusime ning meil oli kõik, mida soovida – head töökohad, omaenda kodu. Kõige parem oli see, et mul oli keegi, keda armastada ja kaitsta. Me olime õnnelikud.

Kuna mina ega mu naine polnud adventistid, ei käinud me kolmapäevaõhtustel piibliuurimistel. Kuid mind hakkas väga huvitama, mis on Piiblis kirjas. Ma leidsin end ikka rohkem ja rohkem Piiblit uurimas. Tegelikult olin ma piibliuurimisest nii haaratud, et keegi soovitas mul minna seminari ja saada pastoriks. Aga ma ei tahtnud oma tööst loobuda, sest muidu poleks ma oma peret ülal pidada suutnud. Nii jätkasime mina ja mu naine iseseisvat Piibli uurimist. Me tegime seda umbes aasta.

Ühel päeval helistas mu naine mulle töö juurde ja ütles, et tal on väga tugev peavalu. Ma lubasin lõuna ajal teda vaatama minna, aga kui ma helistasin, siis ta ei vastanud. Ma tõttasin koju ja leidsin ta teadvusetult. Ma kiirustasin temaga haiglasse, kus arstid ütlesid, et tal on tuiksoonelaiend ajus. Minu naise veresoonelaiend oli lõhkenud ning see põhjustaski äkilise ja tugeva peavalu. Ma palusin arstil teda opereerida ning vähendada koljusisest rõhku, kuid arst ütles, et ei ole enam lootust. Ta oli juba koomas.

Ma püüdsin palvetada, aga ma ei suutnud. Minu pastor tuli ja palvetas koos minuga. Aga minu kallid naine suri nädala pärast. Ma olin murtud.

Ära heida meelt, looda edasi

Inimesed püüdsid mind lohutada, kuid ma ei kuulnud nende sõnu. Ma tahtsin surra. Õhtuti ma palvetasin: “Palun, Jumal, ära mind hommikul ärata!” Aga kuigi ma ei kuulnud teiste lohutavaid sõnu, tungis Jumala rahu minu valust läbi.

Ma ei pöördunud Jumalast ära. Selle asemel pani mu valu mind soovima rohkem Jumalast teada saada. Ma hakkasin Piiblit veel tõsisemalt uurima. Ma hakkasin kirikus käima igal võimalusel. Ma kaevusin sügavalt Piiblist, et leida lohutust ja usku. Kuue kuu pärast sain ma ristitud. Ma kahetsesin ainult seda, et mu kallist naist minuga polnud.

Minu naine oli tähendanud mulle kõike. Seda valu ei mõista mitte keegi, kes pole sellist kaotust ise üle elanud. Nüüd tahtsin ma aidata teisi, kes kannatasid haiguse või lähedase kaotuse või valu all. Ma tulin töölt ära ja astusin seminari.

Mulle meeldisid piiblitunnid ja ma tundsin, et Jumal soovib mind sinna. Kuid ikkagi katkestasin ma õpingud. Ma pidin veenduma, et ma ei õppinud teoloogiat selleks, et naise kaotusest üle saada. Ma tahtsin olla kindel, et see oli tõepoolest Jumala tahe minu jaoks.

Ma uurisin Piiblit koos mitmete inimestega, kes olid kristlusest huvitatud. Üks haiglas töötav mees küsis, miks ma kooli pooleli jätsin. Ma ütlesin talle oma põhjuse ja tema julgustas mind jätkama. “Mis sulle maksab kooli jäämine?” küsis ta.

Naljaga pooleks vastasin ma talle: “Kui sina saad ristitud, siis ma tean, et Jumal tahab minu õpingute jätkamist.”

Ma läksin elus selgusele saamise ajaks tööle Tokyosse. Minu töökaaslased teadsid, et ma olen kristlane ning igal hommikul oma e-maile lugedes leidsin ma küsimusi vastavalt nende probleemidele.

Ma olin jätkuvalt kontaktis ka nende inimestega, kellega ma olin Piiblit uurinud. Ühel õhtul helises telefon. See oli mees haiglast, kellega koos me olime Piiblit uurinud. “Tere,” ütles ta mulle, “Mind ristitakse! Nüüd pead sa tagasi kooli minema.”

Üks minu sõber koolist töötas nüüd internina minu läheduses. Tihti palus ta mul jultustada või hingamispäevakooli läbi viia. Aegamööda mõistsin ma, et Jumal soovib minu kooli tagasi minemist. Ma läksin jälle õppima ning leidsin seal rahu ja rõõmu ja heakskiitu.

Peale teoloogiaõpinguid suunati mind internatuuri Hiroshima keskkooli. Nende noorte inimeste hulgas töötamine on suur väljakutse ja ka eesõigus. Paljud neist on tulnud mittekristlikest kodudest ja see võib olla ainus võimalus neid Kristuse poolele mõjutada. Jumal on andnud mulle tohtu vastutuse ja eesõiguse nendega töötada ning neid üles kutsuda andma Jumalale oma elus võimalust.

Kuid minu kaugemaks eesmärgiks on töötada haiglavaimulikuna, kus ma saan teenida haigeid, kannatajaid ja nende omakseid. Ma olen seal olnud ning ma arvan, et ma mõistan, mida need inimesed vajavad ja oskan juhtida neid Kristuse juurde, kes on Elu- ja Lootuseandja.

Chisaka Kubota on internjutlustaja, kes valmistub töötama Jumala heaks Jaapanis.

Armastus tegudes

Mami Saito

Võõra inimese lahked armastavad teod juhtisid noore naise Kristuse ja adventkoguduse juurde.

Mami ema on medõde, kes töötab ühes Tokyo haiglas. Haigla peaarst oli olnud perekonnasõber nii kaua, kui Mami mäletas. Kui arstil naine suri, pakkus Mami ema end tema maja koristama, talle süüa tegema ja tema asju ajama. Tänuhankust arstist sai Mamile nagu vanaisa.

Ühel päeval tööle minnes leidis Mami ema oma ülemuse üsna sünge ilmega olevat. Ta ütles, et tal olevat vähk. Ta otsis välja parimad kohad Jaapanis, kus vähki raviti, ning küsis ka oma sugulastelt nõu. Tema nõbu ütles talle, et Ameerika Ühendriikides on üks medkool, mis on väga tuntud oma eduka vähiravi poolest. Kool oli Loma Linda Ülikool.

Arst korraldas nii, et ta saaks sõita Loma Lindasse end ravima. Aga kuna ta oli juba üsna vana, et soovinud ta Ameerikasse üksi minna. Ta palus oma vennatütart endaga kaasa, kuid too kahtles, sest ei osanud inglise keelt. *“Keda ma saaksin veel endaga kaasa kutsuda?”* mõtles arst. Ja siis, just enne Ameerikasse sõitu mõtles ta Mamile. Mami oli just lõpetanud ülikooli ja oskas veidi inglise keelt rääkida. Ta palus Mamit kaasa.

Mami soovis oma kallist sõpra aidata, kuid ta oli just leidnud erialast tööd ning ta ei teadnud, kas minna. Siiski, ta armastas seda meest väga ning soovis teda võimalusel aidata. Mami palus oma ülemuselt lubada teda minna ning ta oli üllatunud, et ülemus oli nõus tema töökohta kolm kuud tema jaoks hoidma.

Armastus tegudes

Arsti nõbu Kalifornias soovis oma onu kohanemist võõra kultuuriga võimalikult kergeks teha. Ta otsis internetist, kas Loma Linda läheduses elab jaapanlasi. Oma üllatuseks leidis ta, et Loma Lindas on jaapanlaste kogudus. Ta võttis sellega ühendust ning palus kellelgi oma onule ja Mamile lennujaama vastu minna.

Jaapanlastest adventistid tegid rohkemgi; nad muretsesid arstile ja Mamile korteri, kus elada. Koguduseliikmed hoolitsesid ka transpordi eest, et arst saaks käia haiglas ravil ja sisseoste tegemas ning muid vajalikke asjatoimetusi ajamas. Koguduseliikmed aitasid arstil ja Mamil saada kõik vajaliku. Siis kutsusid nad Mamit oma kirikusse.

Ka Jaapanis oli Mami mõnikord mõelnud kristlastest ja sellest, mida Piibel küll võiks sisaldada. Kuid ta ei teadnud kohta, kust rohkem Jumalast teada saada. Niisiis, kui adventistidest kristlased teda kirikusse kutsusid, võttis ta kutse meelsasti vastu. Esimest korda oli ta kristlikku armastust näinud nende inimeste lahkuses ning see avaldas talle sügavat muljet. Isegi tema arstist sõber oli mõjutatud; nende lahkus tõi talle pisarad silma.

Mami ja arst jäid Loma Lindasse kaheks kuuks. Igal hingamispäeval käis Mami jaapanlaste adventkirikus ning varsti käis ta ka reedeõhtustel koosolemistel. Koguduseliikmed kutsusid teda noorteüritustele kaasa ning mõnigi kord tuli Mamil vabandada oma arstist sõbra ees, et ta oma uute sõpradega nii palju aega veedab. Mami tundis end tõeliselt armastatuna.

Pisaraterohke hüvastijätt

Kui oli aeg tagasi Jaapanisse minna, saatsid jaapanlastest adventistid neid lennujaama. Kuni selle hetkeni polnud Mami aru saanud, kui lähedaseks need inimesed nii lühikese ajaga olid saanud. Ta kallistas kõiki ning lubas ühendust pidada. Koguduseliikmed andsid talle inglise ja jaapani keelse Piibli ning Tokyo adventkiriku aadressi ja julgustasid teda sinna minema. Nad ütlesid, et

kogudusel on suhted inglisekeelse kooliga, nii et Mami võib inglise keele õppimist jätkata. Mami ei olnud eales varem sellist armastust tundnud.

Mami pöördus tagasi Jaapanisse ja oma töö juurde. Ta pani end kirja inglise keele kursustele ning inglisekeelsesse piibliuurimisklassi koguduse juures. Keeltekool korraldas õpilaste jaoks igasuguseid üritusi – piknikke, jõulupidusid, piibllilaagreid, reedeõhtusi kokkusaamisi ja teisi taolisi üritusi, ning Mami võttis neist kõigist osa.

Arst tundis end peale ravi Loma Lindas paremini ning suutis tagasi tööle minna. Aga ta teadis, et vähk oli juba kaugele arenenud ja tal oli jäänud vähe aega elada. Mami, tema ema, õde ja vend hoolitsesid kordamööda arsti eest ja käisid teda haiglas vaatamas. Kui Mami nägi seda erilist meest niimoodi kannatamas, tundis ta kurbust selle pärast, et polnud Loma Lindas olemise ajal tema eest paremini hoolitsenud. Ta meenutas arstile Jumala armastust, mida ta oli Kalifornias oleku ajal tundma õppinud. Mõni päev hiljem arst suri.

Sõprussidemed

Mami jätkas ingliskeelses kooli ja Tokyo kesklinna kirikus käimist. Piiblit uurides kasvas tema arusaamine Jumala armastuse sügavusest. Ta veetis palju aega ingliskeele õpetajatega rääkides, koos matkates, Piiblit uurides ja lihtsalt teineteisega suheldes. Mami oli leidnud vaimuliku kodu.

Ühel päeval küsis õpetaja inglise keele tunnis, kas keegi sooviks vabatahtlikult laupäeva õhtusel noortekoosolekul tunnistada. Mami avaldas soovi. Kui ta mõtles, mida rääkida, mõistis ta, kui patune ta oli. Akki nägi ta end võrdluses täiusliku Kristusega ja ta hakkas nutma. Ta andis oma elu täielikult Kristusele ning otsustas pastorilt ristimist paluda. Aga enne kui ta jõudis pastorile ristimisest rääkida, tuli pastor tema juurde ja küsis, kas ta oleks huvitatud ristimisklassist. Mami oli kiiresti nõus.

Mami perekond teadis, et ta käib kirikus ja kuigi nad ei olnud kristlased, said nad aru, et usk tegi teda tugevaks. Mami kutsus sageli oma peret kirikusse kaasa ja vahel nad tulid ka.

Mami armastab iga päevaga järjest rohkem Issandat. “Ma olen nii rõõmus sõpruse üle Ameerika jaapanlaste kogudusega, kes tutvustasid mind Jeesusega ja näitasid, mida tähendab kristlik armastus,” ütleb Mami. “Ma tänan Jumalat ingliskeele kooli eest, kus ma tutvusin paljude heade kristlastest sõpradega Jaapanis. Ja ma tänan Jumalat koguduseliikmete eest, kes aitavad mul iga päev kasvada. Keskkoolis mõtlesin ma sageli elu mõtte üle. Vahel tundus, et elul polegi mõtet. Aga kui ma leidsin Jeesuse Kristuse, sain ma aru, et Tema ongi elu mõte. Ja elu on Tema teenimiseks.

Enne Ameerikasse minemist ei teadnud ma midagi Jumalast. Kuid Jumala teed on imelised; Ta näitas oma armastust oma toredate järelkäijate kaudu. Tänu neile on mu elu täielikult muutunud.”

Mami Saito on Ida-Jaapani Liidu sekretär.

Kaks palvet, üks vastus

Charlotte Ishkanian

Väike kogudus palus abi; kaugel eemal palus noor arst võimalust haiglas teenida. Jumal tõi nad kokku.

Väike adventistide grupp Põhja-Jaapanis Hirosakis oli hädas. Grupijuht, kes oli mitu aastat tagasi oma kodus koguduse rajanud, oli surnud ning liikmetel ei olnud enam kohta, kus koos käia. Jaapanis on paljud kristlased oma peres ainsad, kes on kristluse vastu võtnud, ning jaapani kultuur ei soosi oma koju võõraste lubamist.

Mõnda aega said usklikud kokku pargis, mis oli hea soojadel, päikeselistel päevadel. Aga kui saabus talvekülm ja tuli paks lumi maha, ei olnud liikmetel enam kohta, kus jumalateenistusi pidada.

Koguduse liikmeskond hakkas kahanema. Peale tõsiseid palveid ja nädalatepikkust otsimist leidsid nad ühes ühiskondlikus hoones väikse ruumi, mida nad said üürida. Lõpuks oli neil koht, kus koos käia, olgu ilm hea või halb. Kuid ruumis ei olnud jumalateenistusteks soodsat atmosfääri ja ainult vähesed tulid teist korda.

Koguduseliikmed palvetasid tõsiselt oma kirikuhoone pärast, aga kogudusel, mis koosnes põhiliselt vanematest naistest, ei olnud vahendeid sellise hoone ostmiseks, mida oleks saanud kirikuks kohendada. Kõik, mida nad teha võisid, oli palvetada.

Arsti unistus

Samal ajal oli noorel adventistil arstil ja tema naisel sadu miile lõuna pool Tokyo eeslinnas unistus. Nad soovisid ehitada haigla ning alustada tööd piirkonnas, kus on vähe adventiste. Dr. Kametani pani oma unistuse Jumala ette. Kümme aastat jätkasid nad naisega palvetamist, et leida koht, kus avada haigla ja rajada kogudus. Kuid arst tegi rohkem; ta valmistas end ette tööks, mille teadis Jumalalt kunagi saavat. Ta õppis paljusid meditsiini valdkondi, nagu näiteks pediaatriat, günekoloogiat, radioloogiat ja kirurgiat, et olla paremini valmistunud haigla vajadustega toime tulema.

Ühel päeval käis doktor Ida-Jaapani Liidu keskuses, kus ta rääkis juhatusele oma unistusest. Liidu esimees kuulas, kuidas ta kirjeldas koormat, mille Jumal tema südamele oli pannud. Esimees mõtles liikmetele Hirosakis, nende püüetele ja palvetele leida kirik. Ta rääkis sellest dr. Kametanile. Võib-olla suudavad liit ja doktor koos edendada Jumala tööd selles piirkonnas. Dr. Kametani oli tahtlik minema sinna, kuhu Jumal juhhib, ning ta oli nõus Hirosakit külastama.

Kui doktor oma naisega Hirosakisse saabus, leidis ta eest 16 usklikku, enamus neist vanemad naised. Linn oli suur ning vajab rohkem meditsiinilisi keskusi, selliseid, nagu dr. Kametani rajada soovis. Kuid arstil polnud kliiniku ehitamiseks raha. Abielupaar ja koguduseliikmed palusid sellele probleemile Jumala lahendust.

Liidu esimees soovitas paluda maailmamisjonifondist raha, et aidata ehitada kirikut ning samasse hoonekompleksi ka kliinikut.

Töö kasvab

Leiti kliiniku ja kiriku jaoks sobiv maa ning maailmamisjonifondi abiga ehitati hoonetekompleks, kus oli kirik, kliinik ja arsti elukoht.

Doktor alustas tööd. Kliinik oli avatud üheksast hommikul kaheksani õhtul iga päev, välja arvatud kolmapäeva ja reede õhtud ning hingamipäev. Kuid isegi siis, kui haigla oli suletud, avas doktor kliiniku, kui oli vaja.

Uudised uuest kliinikust levisid kiirest ning peagi oli doktoril ja tema medõest naisel rohkem patsiente, kui nad teenindada suutsid. Siiski hoolitsesid nad igaühe eest, kes tuli. Patsiente oli nii palju, et nad said vaevu aega söömiseks. Vähem kui kaks aastat peale kliiniku avamist tuli neil palgata veel kaks töolist. Siis seisis nende ees uus väljakutse. Kliinik oli liiga väike nii paljude patsientide jaoks.

Hõivatud arst ja pastor

Ka kogudus kasvas. Hõivatud arst teenis ka väikese koguduse pastorina. Peale tööd kolmapäeva õhtul võttis ta arstikitli seljast, pani lipsu ette ja kiirustas pidama palvekoosolekut ja piibliuurimist. Reede õhtul ja hingamispäeval teenis ta pastorina, jutlustades, õpetades ja küllastades. Kogudus tegi oma osa, küllastades huvitatuid ning paludes Jumalat saata neid inimesi armastusega kirikusse.

Üks läheduses elav naine oli kuulnud, et uus kliinik avati ning ta asus seda otsima. Ta möödus kaheotstarbelisest hoonest ning nägi kirikust teatavat silti, kuid ta ei näinud märkigi kliinikust. Uudishimulikult sisse astudes leidis ta end haigla vastuvõturuumist. Ta küsis registratuuri töötajalt, miks on kirik ja kliinik ühes hoones. Dr. Kametani tuli just oma kabinetist ning kuulis küsimust. Ta selgitas, et nii kirik kui kliinik kuuluvad mõlemad seitsmenda päeva adventistidele ning kutsus teda hingamispäeva hommikul kirikusse.

Toki polnud kunagi varem adventistidest kuulnud, ta polnud ka kunagi varem kristlikus kirikus käinud, kuid ta ei unustanud arsti kutset. Mõni nädal hiljem vigastas Toki jalga ja tuli haiglasse ravile. Seal olles küsis ta arstilt, kas ta võib sel nädalal kirikusse tulla ja sai sooja vastuvõtu osaliseks. Toki oli üks esimestest, kes tuli kirikusse kliiniku pärast. Ta jätkas kirikus käimist ning sai lõpuks ristitud. Ristimisel ütles Toki: “Aasta tagasi ei teadnud ma midagi Kristusest; praegu ei suuda ma ilma Temata elada! Aasta tagasi ei teadnud ma, kes on adventistid; täna olen ma Jumala adventperekonna liige!”

Täitunud unistus

Kui kliinik ületas patsientide määra, hakkas arst mõtlema oma unistuse järmisele osale – avada statsionaarne haigla. Aga kuidas ta seda teeks? Kuhu? Ja milliste vahenditega? Jumal avas ukse ning kliiniku naaber, kel oli õunaaed, pakkus oma maad kliinikule, et ehitada haigla ja hädavajalik parkla. See oli vastus palvele, kuid doktoril polnud ikkagi veel haigla ehitamiseks raha. Abielupaar jätkas palvetamist.

Ühel päeval tuli arsti juurde ühe ehitusfirma omanik. Tal oli tõsine haigus, mis ei lasknud tal ei süüa ega magada. Dr. Kametani hoole all paranes mees silmanähtavalt. Tänuhulka ütles see ehitaja arstile: “Andke mulle teada, kui teil on vaja uut haiglat ehitada. Ma teen teie aitamiseks kõik.” Arst palus mehel aasta oodata, sest tal ei ole praegu haigla ehitamiseks raha. Ehitaja pakkus, et ta alustab hoone ehitusega ning ootab rahaga, kuni haigla hakkab midagi sisse tooma. 2000. aastal, tänu Jumala õnnistustele ja ehitaja abile, avas adventhaigla oma ukse selles enamasti mittekristlikus linnas.

Väikse koguduse liikmeskond on arsti ja tema naise saabumisest alates rohkem kui kahekordistunud. Liikmed käivad koos kliiniku kõrval, aga 2001. aasta aprillis andis arsti rõõmuga kiriku võtmed üle uuele pastorile, kes vabastas doktori oma arstipraktika tarbeks.

“Me oleme näinud Jumala kätt töötamas Hirosakis,” ütleb dr. Kanetani. “Me ülistame Jumalat, kes vastas kahele erinevale palvele ühel imelisel viisil.”

Charlotte Ishkanian on “Misjoniloengute” toimetaja.

Täitumata prohvetikuulutus

Osatäitjad: Mitu jutustajat (nimetatud on neli, kuid võite vastavalt oma tingimustele kasutada rohkem või vähem isikuid).

Piiblitekst: “Ja seda kuningriigi evangeeliumi peab kuulutatama kogu maailmas tunnistuseks kõigile rahvaile, ja siis tuleb ots.” (Mt.24,14)

Jutustaja 1: Me teame Jeesuse taastuleku märke – sõjad, looduskatastroofid ja inimeste tekitatud õnnetused, märgid päikeses, kuus ja tähtedes. Kõik need märgid on täitunud. Aga üks Jeesuse tuleku märk ei ole veel täitunud. Kristuse evangeelium ei ole jõudnud veel kogu maailmale; miljonid pole veel kuulnud Jumalat neid koju kutsuvat.

Jutustaja 2: Rahvaarvult on Põhja-Aasia-Vaikse ookeani divisjon maailma suurim, peaaegu 1,5 miljardi inimesega.

Kui me mõtleme sellele divisjonile, mõtleme me Hiinale, maailma suurima rahvaarvuga riigile. Kuid Hiina *ei ole* selle divisjoni kõige vähe evangeliseeritud riik.

Jutustaja 3: Jaapan on tihedalt asustatud saareriik umbes 127 miljoni elanikuga. Need inimesed võivad tunnistada budismi või sintoismi, aga tegelikult on jaapanlased enamasti ilmalik rahvas. Enamus jaapanlasi ei usu isikulist Jumalat nagu kristlased ning paljud neist ei ole kindlad selles, kas Jumal üldse olemas on.

Jutustaja 1: Peale Teist Maailmasõda kasvas huvi kristluse vastu ning tuhanded ristiti. Aga kui rahvas majanduslikult edenes, kahanes huvi kristluse vastu. Tänapäeval nimetavad end vähem kui 3 % jaapanlastest kristlasteks ning vähem kui 15 000 on seitsmenda päeva adventiste. Jaapanis on 8 600 elaniku kohta üks seitsmenda päeva adventist. Hiinas on see suhe kahekordne. Praegu on kogudused röömsad, kui suudavad igal aastal mõned uued usklikud ristida.

Jutustaja 2: Siiski on Jaapani koguduse kasvus üks särav täht – koguduse põhikool, Hiroshima Saniku kool, kus umbes 40 % õpilastest on mitteadventistid. Kooli juhtkond näeb oma missiooni nii evangeelsel kui ka hariduslikul tasandil. Nad püüavad istutada õpilastesse austust Jumala vastu, mida nad kannavad läbi kogu oma elu. Igal aastal ristitakse koolis 40-50 õpilast.

Jutustaja 4: Konkurents on Jaapanis õpilaste jaoks tihe ning kool peab säilitama oma kõrged standardid, et meeldida õpilastele ja olla elujõuline.

Hiljuti tegi valitsus adventistide põhikoolile märkuse, et neil on vaja oma arvutiklassi täiustada. Uue arvutivarustuse hind ja õppematerjalid ei ole kooli eelarves sees. Kuid kooli juhtkond näeb selles pigem potentsiaalset õnnistust kui tagaslööki.

Nad on juba alustanud uute programmide kujundamist ning õpilastele kogemuste andmist, kuidas kasutada arvutit teiste teenimiseks. Kui õpilased õpivad infotehnoloogiat tundma, õpivad nad ka tegelema kooli koduleheküljega, töötama interneti piiblikursusega ja leiutama teisi meetodeid, mis arendaksid õpilasi ja oleksid laiemale üldsusele õnnistuseks.

Jutustaja 1: Noored inimesed Jaapanis on juba kogemas teiste teenimise õnnistusi. Arvuti kasutamine töövahendina kindlustab neile suurepäraseid harjutamisvõimalused.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetest aitab sisustada arvutiklassi Jaapani õpilaste ja teiste inimeste teenimiseks.

Jutustaja 2: Põhja-Aasia-Vaikse ookeani divisjonis on üks riik, kus on veel vähem adventiste. See on Mongoolia, kus ühe ristitud adventisti kohta tuleb 12 000 mitteadventisti!

Jutustaja 3: Mongoolia kogudus on noor. Esimesed misjonärid tulid riiki 1991. aastal ning esimene ristimine oli kahe aasta pärast. See tähendab, et esimesed mongolid on ristitud kõigest üheksa aastat tagasi!

Evangeelium on Mongoolias kiiresti levinud ning usklike grupid tähtsavad järjest nagu stepililled peale vihma. Ime ime järel on avanud ukSED uutele usklike gruppidele.

Jutustaja 4: Üks perekond Gobi kõrbe piirkonnast saatis oma teismelise tütre Ulan-Batorisse, riigi pealinna, oma haridusteed jätkama ja tööd leidma. Nad ei osanud unistadagi, et tema reis muudab nende elusid nii põhjalikult.

Tütarlaps Byra kohtus Ulan-Batoris adventnoortega ning hakkas käima nende jumalateenistustel ja piibliuurimistel. Talle meeldis laulmine ja nende õnnelike kristlaste seltskond. Kuid Piibli uurimine avas tema jaoks täiesti uue maailma, sest ta oli pärit budistlikust kultuurist ning polnud kunagi Jeesusest kuulnud.

Jutustaja 1: Varsti sai Byra onu, kelle juures ta elas, teada tema huvist kristluse vastu ning keelas tal koosolekutel käimise. Byral tuli teha otsus: kas ta peaks jätkama kristlastega jumalateenistustel käimist ja riskima perekonna vihaga? Või peaks ta onu sõna kuulama ja katkestama suhted oma uute sõpradega? Ta palvetas selle pärast ning otsustas, et on leidnud midagi, mis on väärt võitlemist, midagi, mille nimel elada. Ta palus misjonäridel aidata tal leida elukoht. Siis sai ta ristitud.

Jutustaja 2: Byra rääkis ka perele oma uuest usust. Nad elasid liiga kaugel, et temaga pahandada ning nad teadsid, et Byra oli alati olnud mõistlik tüdruk ega teinud otsuseid kiirustades.

Byrast sai kiiresti väikese kristlaste grupi juht. Misjonärid küsisid, kas ta ei sooviks sõita Filipiinidele, et aasta aega seminaris end koguduse juhi suure ülesande jaoks täiendada. Ta oli nõus. Filipiinidel olles kasvas tema usk kiiresti, kui ta nägi Jumala kätt oma elus ja Tema juhtimist kaasõpilaste elus.

Jutustaja 3: Üsna kohe peale Byra tagasitulekut tuli tema isa talle külla. Ta lootis teenida veidi raha, müües oma külast kaasatoodud kaupu. Aga algusest peale läksid asjad halvasti. Tema kaubad ei läinud hästi; siis varastati kogu tema raha ära. Kuidas maksab ta nüüd tagasi laenu, mille ta kaupade ostmiseks oli võtnud?

Byra püüdis isale oma usust rääkida ja ta tuli temaga isegi korra või paar kirikusse kaasa, kuid usk ei huvitanud teda. Ta läks kirikusse ainult sellepärast, et olla kindel, et tema tütar pole mingi ohtliku kultusega seotud.

Jutustaja 4: Varsti oli isal aeg tagasi koju pöörduda. Byra tahtis isale Jumala armastusest rääkida, kuid isegi ta ise ei teadnud vastuseid küsimustele, miks kõik viltu oli läinud. Byra palvetas, siis ütles isale: "Jumalal on sinu elu jaoks plaan, muidu ei ründaks saatan sind nii tugevalt! Ära kaota usku!"

Byra isa läks tagasi koju. Mõned nädalad hiljem palus pastor kutsuda Byral oma isa Ulan-Batorisse, et osaleda kursustel, kus õpetatakse piiblitundide pidamist. Pastor lootis, et see kutse innustab Byra isa temaga Piiblit uurima.

Jutustaja 1: Byra isa tuligi seminarist osa võtma. Seminari lõpul küsis ta sügavalt vaimulikke küsimusi. Enne koju minekut andis pastor talle mõned Uued Testamendid ja teisi vaimulikke raamatuid ning kutsus teda üles koos oma lähedaste ja naabritega Piiblit uurima ning rohkem kristlusest teada saama.

Mõne nädala pärast sai Byra isalt kirja, kus isa rääkis, et ta uurib mitmete inimestega koos Piiblit. Ta lisis, et kohaliku kooli õpetaja oli oma õpilasi tema eest hoiatanud, sest tal olevat kahjulikud raamatud ja ta õpetavat kristlust. Lapsed tahtsid teada, mis halvad raamatud sellel mehel on ja nii tulid nad tema juurde. Ta tutvustas neile Piiblit ja lubas enda juures Piiblit lugeda.

Jutustaja 2: Byra isa soovis osaleda veel teiselgi seminaril budistide Kristusele võitmisest, kuid kuna ta polnud ristitud, oli pastor kahevahel. Siiski oli Byra isa otsustanud tulla ning reisis neli päeva 30-kraadises pakases lihaautoga. Seminari käigus palus ta pastorilt ristimist.

Järgmisel korral Ulan-Batorisse tulles oli tal kaasas viis meest, kellega koos ta oli Piiblit uurinud. Ta pöördus tagasi veelgi innukamalt. Tema kodune grupp kasvab, 15-20 inimest külastavad jumalateenistusi ja piibliuurimisi regulaarselt.

Jutustaja 3: Byra isal paluti piirkonna keskuses alustada teise piibliuurimisgrupiga, sest linnas pole ühtki teist kristlast. Ja Byra loodab varsti oma kodulinna tagasi pöörduda, et aidata oma

isal organiseeriga kogudus. Kogudus pidas Gobi-Altais mõned kuud tagasi evangeelseid koosolekuid ning 10 inimest ühines ristimisklassiga.

Mongoolia kogudus on väike, aga kasvab kiiresti. Usklike grupid kasvavad välja kodudest ja üüriruumidest, kus nad jumalateenistusi peavad. Neil oleks vaja jumalateenistuseks sobivaid ruume, kuhu nad saaksid kutsuda oma sõpru ja pereliikmeid Jumalat tundma õppima. Mongoolia valitsus nõuab religioossetelt rühmitustel spetsiaalsete jumalateenistuste ruumide olemasolu, et neid ametlikult registreerida.

Jutustaja 4: Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda sobivaid jumalateenistuse ruume Mongoolia noorele kogudusele. See, mis sa täna annad, saadab neile kaugetele usklikele sõnumi, sõnumi armastusest ja osadusest või sõnumi ükskõiksusest. Millise sõnumi tahad sina täna saata?

Palvetagem usklike eest Mongoolias ja Jaapanis ning andkem oma osa. Kiirendagem täitumata prohvetikuulutuse täitumist ning olgem valmis tervitama Kristust Tema tagasitulekul.